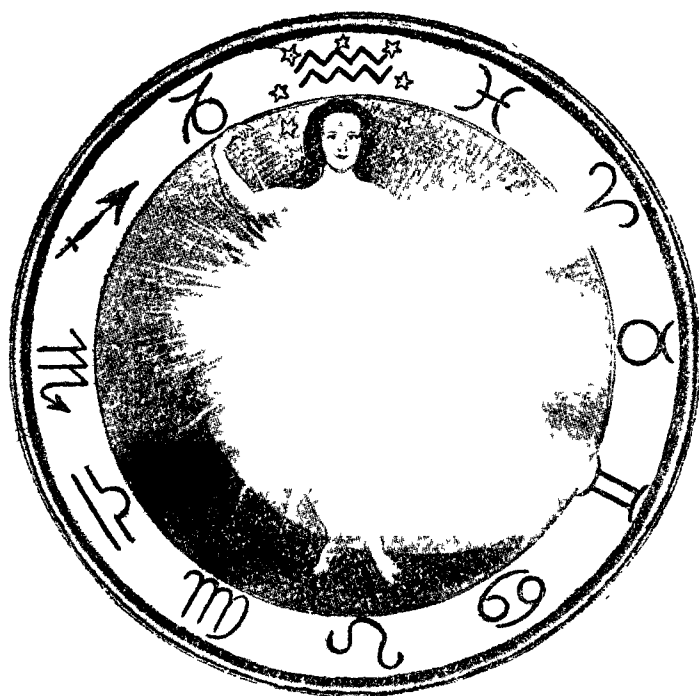

ЖИТНО — м ЗЪРНО

КН. 5—6. ☆ ГОДИНА ШЕСТА ☆ 1931.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е.

* * *	Разширение на съзнанието.
Г.	Сънът на Небукаднецара.
Георги Тахчиевъ	Вжтрешния гласъ.
* * *	Прентисъ Мълфордъ (Кратъкъ животописъ)
Пр. Мълфордъ:	Молитва. Вижте полскитѣ кремове.
П. Г. Пампоровъ	Новиятъ свѣтъ, който се ражда.
Албертъ Калевъ	Строежътъ на човѣка споредъ кабаиститѣ.
Д. М. З. Инсаровъ	Графология.
* * *	Мисията на богомилството.
Еделвайсъ	Планината ме познава.
Еделвайсъ	Стихове.
Орионо	Татко нашъ.
Т.	Молитва.
Олга Славчева	Трѣвица. Звездица. Будниятъ.
Еосъ	Стихове.
Ана В. Милсъ	Призовъ.
Ана В. Милсъ	Идеитѣ. Законътъ на условията.
Вѣсти	
Книгописъ	
* * *	Ce que la vie apporte de nouveau.

S O M M A I R E.

* * *	Élévation de la conscience.
Т.	Le songe de Néboukadnétsar.
Г. Tachtchieff	La voix intérieure.
* * *	Prentice Mulford (brève biographie).
Prentice Mulford	La prière. Voyez les lis des champs.
P. G. Pamporoff	La naissance du monde nouveau.
Albert Kaleff	La constitution humaine d'après les cabbalistes.
D. M. Z. Insaroff	Graphologie.
* * *	La mission des „Bogomiles“.
Edeliweiss	La montagne me connaît.
Edeliweiss	Vers.
Oriono	Notre Père.
Т.	Prière.
Olga Slavtcheva	Herbette. Étoile. Le Veilleur.
Éos	Vers.
Anna W. Mills	Appel
Anna W. Mills	Les idées. La loi des circonstances.
* * *	Nouvelles.
* * *	Livres nouveaux.
* * *	Ce que la vie apporte de nouveau.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. VI.

КН. 5—6.

* * * * *

Разширение на съзнанието.

Бистра и чиста вода блика от планинския изворъ и слиза на долу. Но по-долу тя не е толкова чиста, тя е вече примѣсена съ чужди елементи. Въ глѣбинитѣ на човѣшкото естество има нѣщо възвишено, красиво, което можемъ да сравнимъ съ този изворъ. И когато обичашъ нѣкого, ти го обичашъ, защото съ прозрение задъ формата виждашъ божественото, което работи въ него. Вѣрвай въ човѣка! Следъ хиляди години човѣкъ ще разбере, що е Душата! Това е най-благородното въ човѣка. Какво нѣщо е Душата? Това, което око не е видѣло и ухо не е чуло. Това сж всичкитѣ възможности въ бждещитѣ вѣкове. Защо въ младежкия периодъ човѣкъ проявява идеализъмъ, желание да живѣе за другитѣ, за човѣчеството? Защо е готовъ тогазъ да се жертвува, да служи, да живѣе за нѣщо възвишено, прекрасно, за страждущия? Защото тогазъ е периодътъ, въ който Душата по-ясно проговорва, проявява се въ своята красота, тогазъ човѣкъ става способенъ да чуе това, което му шепне тя отъ вътре. После поради фалшивото възпитание и други причини човѣкъ потъва дълбоко въ материята, „заспива“, „остарява“, и става неспособенъ да чуе този тихия гласъ, който му говори отъ вътре да обича, да живѣе за красивото, за вечното!

Посѣтата сѣмка пуца корени надолу въ почвата и стѣбло нагоре къмъ свѣтлината. Коренитѣ черпятъ сурови материяли. Растението ги обработва чрезъ енергиитѣ, който черпи чрезъ листата си отъ въздуха и свѣтлината. Не виждаме ли сжщото въ човѣка, само че въ една по-висока гама? Растението не би могло да направи нищо, ако се задоволише само съ тѣзи материяли, които черпи изъ почвата. И човѣкъ не би проявилъ никакво творчество, ако не оплодотвори своя животъ съ енергиитѣ на своята висша природа.

Житото може да стои дълго време въ хамбара. Но какво печели то тогазъ? Нищо! Но веднѣжъ заровено въ земята, то е вече при по-благоприятни условия, защото има шансъ да поникне. Едни хора приличатъ на житни зърна въ хамбара. Тогазъ какво печели човѣкъ? Той може да бжде и житно зърно, заровено въ земята, но още не поникнало или може да е развило вече стрѣкъ съ листа, цвѣтъ и плодъ. Да си като житно зърно въ хамбара — това значи да пренебрегнешъ

заложбитъ на Душата, — заложби, които чакатъ своето развитие. И когато тѣзи красиви цвѣта въ човѣшката душа, които сега сж въ зачатъкъ, се разцвѣтатъ, тогазъ ще дойде онази велика култура на земята, която всички велики души на миналото сж виждали съ своето прозрение като едно далечно видѣние!

Но какъ може да стане това? Кой е най-целесобразниятъ пжтъ за това — това ще ни го каже самата природа, ако се вслушваме и разбираме езика ѝ. Методитъ за дейность трѣбва да черпимъ отъ нея.

Ако заровимъ въ земята върбово клонче или бегониевъ листъ, ще изникне ново растение. Ние заравяме листъ или даже една малка частъ отъ листъ и пониква цѣла бегония съ корень, листа и цвѣтове! Значи свойствата на цѣлата бегония сж се съдържали въ тази частъ отъ листа, който сме заровили.

Това може да ни даде приблизително понятие за великия фактъ, който твърди езотеричната наука, че цѣлата вселена живѣе въ човѣка. Млѣчниятъ пжтъ, планетитъ, слънцето, звѣздитъ — всичко това отговаря на извѣстни точки въ човѣшкия организъмъ. Споредъ езотеричната наука Цѣлото живѣе въ всички свои части. Отъ друга страна между Цѣлото и частитъ трѣбва да има правилни отношения. Напр. прѣстътъ на човѣшката ржка или едно клонче иматъ до толкозъ значение, до колкото сж въ свръзка съ цѣлия организъмъ. Но човѣкъ безъ връзки съ Цѣлото не прилича ли на клонче, откъснато отъ дървото, и се лишава отъ всички онѣзи благоприятни условия, които сж нужни за неговия напредѣкъ? Клончето получава отъ цѣлото растение нужнитъ материяли, обработва ги и ги връща обратно за храна на цѣлия организъмъ. Тукъ виждаме приложение на великия законъ за вземането и даването, който е основенъ законъ въ природата. Изворътъ много добре разбира закона за даването. Той дава всичко, което получава, но съ това се отваря мѣсто за нова вода. Всичко ще да дешъ, за да получишъ всичко. Съ радостъ водата на извора слиза отъ планината надолу къмъ долината и напоява трѣви, цвѣта, дървета, които среща на пжтя си. Сравнете сега този бистъръ изворъ или чистото кристално езеро съ застоялата вода на едно блато, въ което нѣма втичане и изтичане и въ което поради това има процесъ на разлагане и се развиватъ миязми, отрови! Единъ животъ откъснатъ отъ Цѣлото, безъ правилни връзки съ Цѣлото можемъ да сравнимъ съ застоялата вода на такова блато. По сжщитъ причини такъвъ животъ води къмъ израждане.

Нека вземемъ примѣръ отъ една съвсемъ друга област. Интересно е изучаването на условията, при които кукувичата прежда, воловодецътъ и други паразитни растения сж достигнали до днешното си състояние на израждане. Кукувичата прежда извлича готова храна отъ бжза, копривата и други растения. По този начинъ тя се е отучила отъ закона за вземането и даването, а е изтънчила само закона на вземането. По-рано тя е била нормално растение съ зеленъ цвѣтъ и съ нормални листа и цвѣтове, обаче по особения начинъ на живота си то се е изродило, изгубило е зелената си окраска и е дошло до днешнитъ хилави бледно-жълтеникави форми съ атрофирани, едвамъ забележими листа и цвѣтове! Този примѣръ ни дава пакъ приблизително понятие за единъ законъ, на който с подчиненъ човѣшкиятъ

животъ. Ако живѣешъ за себе си, ще се изродишъ; ако служишъ на другитѣ, на Цѣлото, на Бога, ще се повдигнешъ и разцѣвтишъ, защото животътъ на Цѣлото ще протече въ тебе. Служенето на Цѣлото, — ето тайната на подмладяването, тайната на развитието на всички творчески сили въ насъ.

Противоречията, които съществуватъ днесъ въ цѣлия свѣтъ се засилватъ отъ день на день, и това налага търсене на нови пѣтища. Много методи се приложиха, много опити се правиха за премахването на тѣзи противоречия, но безуспѣшно. Причината на това е, че тѣзи методи не изхождатъ отъ по-дълбокото знание на законитѣ, по които се развива живота изобщо и човѣчеството въ частностъ. Сега трѣбва да се опита метода на живата разумна природа, методъ успѣшно употребяванъ и опитанъ въ течение на милиони години отъ разумнитѣ сили, които сж надъ насъ.

Винаги, когато се употребява единъ фалшивъ методъ, то самото това вече привлича онѣзи отрицателни сили, които докарватъ саморазрушението. Ето защо всѣки човѣкъ или всѣко общество, което употребява зло или насилие, въ края на краищата привлича къмъ себе си силитѣ на разрушението и загива въ вихъра на тѣзи сили.

Има ли напимѣръ по-грубо противорѣчие отъ следното: вследствие на свѣрхпроизводство въ Съединенитѣ щати милиардери запушили, задрѣстили 1600 петролни извора и изгорили съ милиони килограма памукъ и кафе, за да не спадне цената имъ?

А пъкъ въ сжщото време въ сжщитѣ Съединени Щати има 6 милиона безработни, — въ други държави сжщо така — които живѣятъ въ мизерия и се нуждаятъ отъ най-необходимото. Този фактъ най-нагледно изтъква абсурдността на днешнитѣ форми на живота и безсилието на съвременния човѣкъ да се справи съ днешнитѣ противоречия при сегашното си разбиране на живота. При разрешаването на всички днешни въпроси и противоречия, които вълнуватъ човѣшкия духъ, трѣбва да се излиза отъ едно висше знание, отъ една по-дълбока наука.

Разумното у всички е едно, то живѣе у всички, и да му дадешъ ходъ, значи да живѣешъ за Цѣлото, за всички. Всѣко отклонение отъ това води къмъ нещастия, къмъ излишни страдания. Ако направишъ една хубава постѣпка, тогазъ въ тебе влиза една божествена сила и се увеличава преди всичко твоето здравие. Това е, защото ти получаваешъ живота на Цѣлото въ себе си. Когато проявишъ любовта, когато направишъ добро, ти влизашъ въ хармония съ цѣлото, и тогазъ едно божествено течение на животъ се влива въ тебе и те повдига. И затова тогазъ ти си въ подемъ, ти се чувствувашъ радостенъ. Служи на Цѣлото, на другитѣ, и съ това ти хранишъ себе си, понеже се влива въ тебе това течение. Като живѣемъ въ любовта, ние сме въ правилни връзки съ Цѣлото, понеже Любовта е най-висшиятъ изразъ на хармонията съ Цѣлото; тогазъ животътъ на Цѣлото се влива въ тебъ, и ти си свободенъ и силенъ, и всички прегради, всички препятствия падатъ предъ тебе. Ако ти съ любовь влѣзешъ между разбойници, между вълци, между най-лошитѣ хора, ще имъ дадешъ нѣщо, ти носишъ мекота, животъ на всекѣде. Почти всички нещастия идатъ, когато напуснемъ този великъ природенъ за-

конъ за връзка съ Цѣлото. Всички анормални състояния идватъ тогазъ. Страданията сж признакъ, че между Цѣлото и тебе нѣма отношение. Тогазъ идва израждане, упадъкъ, робство! Това важи както за живота на отдѣлния човѣкъ, така и за живота на цѣло общество, на цѣла култура.

Исходна точка трѣбва да бжде едно ново разбиране на живота. Едно ново съзнание ще разреши всички въпроси, които сж днесъ на дневенъ редъ.

Езикътъ на природата ни говори сжщото. Нѣкой би могълъ да каже, че насилието се срѣща въ животинския свѣтъ. Да не обръщаме внимание на това, защото това сж известни етапи на единъ нисшъ животъ, обаче, изобщо казано, животътъ на цѣлия Космосъ се крепи върху любовта. Разумнитѣ сили, които стоятъ задъ физическитѣ сили на природата, съ любовъ обгръщатъ всички по-долни природни царства и имъ създаватъ всички благоприятни условия за развитие. Безъ дейността на тѣзи разумни сили, които дирижиратъ живота на природата, нисшитѣ царства не биха могли да се развиватъ. Това, което лежи въ основата на тѣхната дейность, е любовъ, служене, жертва! Че живѣемъ, това се дължи на любовта. Любовта е изразъ на единъ реаленъ свѣтъ, който сжществува, въ който сме потопени. Ние сме въ този реаленъ свѣтъ. Ето защо, ако туримъ въ основата на нашия индивидуаленъ и колективенъ животъ любовта, служенето, жертвата, то съ това ние правимъ като тѣхъ и сме въ хармония съ законитѣ, върху които се крепи животътъ на цѣлата природа! Трѣбва да се действа по закона на любовта, защото това е начинътъ, по който природата действа! За това можемъ да кажемъ, че това учение е учение на природата. Както природата ни учи, така трѣбва да действуваме.

Трѣбва да се разбере великата истина, че сме едно цѣло. Когато се проникнемъ отъ тая мисълъ, че всички сме едно, когато почувствуващъ въ особени празнични, по-свѣтли минути на своя животъ това единство, тогазъ ще почувствуващъ, че всички живѣятъ вътре въ тебе и че ти живѣешъ въ всички. И тогазъ всички сжщества ще ти станатъ мили и близки. Ти ще обичашъ Бога въ тѣхъ! Тогазъ ти си вече отъ роденитѣ, ти си вече освободенъ отъ властта на илюзията и си влѣзълъ въ живота на реалността. И тогазъ ти ставашъ вече единъ отъ работницитѣ; ти си отъ пробуденитѣ. И твоето съзнание вече толкозъ ще се различава отъ предишното ограничено съзнание, колкото свѣтлината на едно газениче — отъ свѣтлината на слънцето. Ти си тогазъ вече отъ свободнитѣ души, които помагатъ.

Нѣкой би могълъ да каже: „Възможно ли е приложението на това при днешнитѣ условия?“ Човѣкъ не е робъ на условията. Той самъ ги е създалъ и самъ може да ги измѣни. Ти пътувашъ съ параходъ. Ако параходътъ не е добъръ, ти ще се провалишъ, но ако е добъръ, ти ще отидешъ до предначертаната си цѣль. Но параходътъ трѣбва да има разуменъ ръководителъ, който да направлява. Парахода го правятъ хората, но ако не е направенъ добре, пакъ човѣкъ е създалъ това неблагоприятно условие.

Вървай въ живота! Вървай въ разумното, което лежи въ основитѣ на живота. Всички условия сж дадени. Този животъ, който сега живѣемъ, е въ началото на своето развитие. Животътъ за насъ едвамъ сега започва. Красивитѣ перспективи сж предъ насъ!

Всички блага сж въ преизобилие дадени отъ природата. Съ други думи социалния въпросъ природата го е разрешила, но ние не сме го разрешили.

Великото, Разумното въ свѣта движи свѣта напредъ. Но мощта въ свѣта трѣбва да дойде чрезъ насъ! Това Разумното действува чрезъ насъ. То ни казва да отидемъ да работимъ, ако искаме да поставимъ живота въ хармония съ Цѣлото.

Новото разбиране на живота, което се налага вече, това е законътъ на служенето. Новиятъ духъ на сдружаване, на взаимопомощъ, на братство прониква въ свѣта! Съзнанието на човѣка узрѣва за една по-висша дейностъ. Ние много скоро можемъ да влѣземъ въ красивия животъ — културата на синоветѣ на свѣтлината.

* * * * *

Сънятъ на Небукаднецара.

Знамъ, че е твърде немодерно въ наши дни да се пише и говори за библейски нѣща. Тази работа хората сж я предоставили на проповѣдниците, най-вече протестантскитѣ, значи има си единъ видъ „чиновници“ за тази работа. Хора нарочно обучени за това въ тия времена на строга специализация на труда. И после на професоритѣ, които се занимаватъ съ критично и „синоптично“ изследване на Свещеното Писание, за да отлжчатъ съ чиличения инструментъ на рационалистичната мисль исторически достоверното отъ легендарното, да очистятъ първообразнитѣ ядра отъ луспитѣ на отпослешни наслойки. Работата на тия трудолюбиви критици е твърде полезна: едно че премахва суевѣрието за абсолютната „боговдъхновеностъ“ на всичко безъ изключение, което се съдържа въ Писанието и второ, защото спомага да се затвърди все по-ясно и по-непоколебимо мисълта, че книгитѣ на Св. Писание, специално Евангелията сж писани по особенъ начинъ. Все по-ясно става, че туй не сж нѣкакви хроники въ историческа смисль на думата, нито само голо описание на действителни събития. Тѣ сж написани езотерично.

За това съдържанието на Евангелията да речемъ, представя резултатъ отъ взаимопроникването на два „свѣта“, свѣтътъ на исторически факти, на събитията така както сж станали, и свѣтътъ на духовната действителностъ, който ги обуславя и осмисля. Ето защо обикновениятъ погледъ престава да различава „историческо“ отъ „легендарно“, фактическо отъ символично.

Нѣкои изследователи откриватъ за примѣръ, че евангелието на Марка съвсемъ не е исторически документъ. То е писано споредъ пул-

сацията на слънчевия ритъм, (вижъ напр. книгата на проф. Hermann Beck: *Der kosmische Rythmus im Markus Evangelium*), сирѣчь, че описанитѣ въ него събития сж отнесени къмъ кржга на зодиакалнитѣ съзвѣздия.

Присѣтствието на „митични“ елементи въ Евангелията и въ Апокалипсиса, особено елементи отъ прочутия „слънчевъ митъ“ сж навели нѣкои и други изследователи на мисълта, че и самъ Христосъ е негли митологична личностъ, а животътъ и дѣлото му — вариация на слънчевия митъ. Този шаблоненъ начинъ за разглеждане живота на великитѣ човѣци, които нѣкога сж ходили по лицето на земята, се е превърналъ дори въ мания всредъ нѣкои „научни“ среди. Съвременнитѣ хора, чийто идеалъ е човѣкътъ-машина, производителенъ инструментъ въ единъ механизираниъ строй, които изгониха духътъ, а се мжчатъ да изгонятъ и душата, (въ много книги днесъ ще срѣщнете думата „душа“ въ кавички), не могатъ да допуснатъ, че е имало и има на земята човѣци-слънца. Тѣ сж толкова далечъ въ съзнанието си отъ тѣхъ, че ги считатъ дори за митични създания, а животътъ имъ за сказание.

Та казвамъ, макаръ и да е единъ видъ анахронизъмъ да черпишъ какво годе отъ Библията въ нашитѣ години на статистики, протоколи, дипломатически документи изъ разни „бѣли“ „жълти“, „червени“ и „сини“ книги, чревати съ „факти“, все пакъ ще си позволя да отворя нейнитѣ вети страници, за да почерпя нѣщо изъ книгата на пророка Даниеля. Пророкъ! И тази дума днесъ е анахронизъмъ. Пророци днесъ не може да има: и църквата и науката строго забраняватъ това. Зарадъ църквата пророци е имало до Христа. Каквото Богъ е казалъ чрезъ тѣхъ, казалъ го е вече. Отъ Христа насамъ откровения нѣма: значи има само предъзвквания и преживяне на казаното отъ тѣхъ и ревниво пазене на мртвата буква. И който дрѣзне да каже, че Богъ му говори, че вѣщае слово, което вѣчно живиятъ Духъ на живота му е нашепналъ, е „еретикъ“ и „сектантинъ“! По съображения отъ друго естество, знайни на всички, които познаватъ съвременния наученъ мирогледъ, науката сжщо отхвърля възможността за пророчество. Нѣмамъ омисль да се спирамъ сега на този въпросъ, но ще кажа пжтемъ, че все пакъ и днесъ има дори и въ научната областъ пророци, само че на дребно. Вземете за примѣръ съвременнитѣ метеоролози, които предричатъ времето за день, за два, но плахо, несигурно. Понѣкой пжтъ и видни социолози и економисти се осмѣляватъ да предсказватъ извѣстни събития отъ политическо или стопанско естество, но по-скоро въ форма на предвиждания. Тѣхниятъ езикъ почти никога не достига патоса и увѣреността на древнитѣ пророци. А единъ сериозенъ и дълбокъ мислителъ, Шпенглеръ, мисли че е намѣрилъ единъ инструментъ за предричане: именно неговата аналого-хомологична схема за развоа на културитѣ. Все пакъ тѣзи „предричания“ и „пророчества“, допустими въ границитѣ на съвремения наученъ мирогледъ, се отличаватъ сжществено отъ оня видъ предричания, които се съдържатъ въ книгитѣ на древнитѣ пророци или Апокалипсиса.

Да се обърнемъ сега къмъ събитието, разказано въ книгата на пророкъ Даниеля.

Небукаднецаръ, царъ на Вавилонъ, сънувалъ сънь, — така се казва въ книгата — който смутилъ духътъ му. Ала на утрото съньтъ

изчезналъ изъ паметъта ту. Останалъ само неговиятъ душевенъ смутъ. Призовава той Вавилонскитѣ маги и звѣздобройци — тогавашнитѣ професори, да му разкриятъ съня и като го разкриятъ, да го изтълкуватъ.

„Кажи съня си на рабитѣ си“, отвърнали тѣ, и „ние ще ти кажемъ тълкуванието му“.

Ала царьтъ го билъ забравилъ, па и не вѣрвалъ, види се, на тѣхната научна честностъ. „Виждамъ, че искате да спечелите време, защото съня изчезна изъ ума ми. Ако не ми кажете съня, туй показва, че вие имате намерение да се приготвите и ми дадете лъжливо и неподходно тълкувание, докле времето премине. Затова разкажете ми съня, и азъ ще се убедя тогава, че вие ще можете ми изясни и тълкуванието му.“

Халдеитѣ отвърнали: „Нѣма на земята човѣкъ, който може да изпълни желанието на царя. Работата, която царьтъ иска, е такава, че никой не може да я извърши, освенъ боговетѣ, които не живѣятъ между земнитѣ човѣци.“

Небукаднецарь повелилъ тогава да ги погубятъ. Но Даниель спасява положението. Той именно извършилъ това, което само „боговетѣ“ споредъ думитѣ на Халдейскитѣ учени, можели да направятъ. Той разкрилъ съня на царя и го разтълкувалъ.

Този сънъ е тъкмо интересенъ. Но преди да го предамъ накратко, ще забележа, че тази глава на пророкъ Даниеля, единъ отъ най-мощнитѣ и културни пророци на Израеля, съдържа много интересни проблеми: проблема за изворитѣ и пжтекитѣ на познанието (въ Халд. маги съвременнитѣ учени ще видятъ своитѣ предходници и първообрази), проблема за ония две велики течения, които сж сжществували и сжществуватъ отъ паметивѣка въ живота и културата на единъ народъ, на една раса, и които означаватъ обикновено съ имената: екзотерично и езотерично, проблема за тълкуване на сънищата и тѣхната символика — ключъ на съвременната психоанализа и най-мощенъ инструментъ въ ржцетѣ на психоаналитичитѣ, тия съвременни съנותълкуватели, които сж преоблекли тоя старъ занаятъ въ модерни дрехи, въ костюма на лѣкаря-психиатрь, накарали сж го да се разхожда изъ клиники и болници, да бѣбри съ жаргона на съвременната психология, да употребява все технически термини и сж дисциплинирали произвола на въображението, приумицата и интуитивнитѣ досетки чрезъ една „строго научна“, клиническа техника.

Жалко е, че днесъ нѣма фараони като този въ времето на Йосифа или царе като Небукаднецара, които да сънуватъ такива сънища. Но и да сънуватъ, тѣ не биха посмѣли да повикатъ дори и Фрейда, защото самиятъ тоя фактъ, че „вѣрватъ“ въ сънища, би могълъ да се сметне за симптомъ на „психична регресия“ „инфантилностъ“, за наличността на нѣкоя психоза у тѣхъ. Не знаемъ обаче, дали има по-страшна, масова психоза отъ тая, въ която сж изпаднали съвременнитѣ хора: именно грандоманията да смѣтатъ, че по-културни, по-учени хора отъ тѣхъ въ свѣта нивга не е имало. Наистина, признаватъ тѣ, и древнитѣ сж имали нѣщо като наука, но тя гъмжи отъ толкова много „суевѣрия“, че и наука не може да се нарече, имали сж и техника, но де нашата, съвременната? (Макаръ че строежътъ на египетскитѣ пирамиди и до днесъ задава не една загадка на археолозитѣ и из-

следователитъ-египтолози, както отъ архитектурно, така и отъ техническо естество.) После имали сж и нѣкакви космогонически представи, но то сж били повечето митове. Дѣ нашата „концепция“ за свѣта: галактични системи, отдѣлени една отъ друга съ милиони свѣтлинни години, огромни мъглявини, развиващи спиралитѣ си въ безбрѣжното пространство, мириади слънчеви системи, въ една отъ които — нашата — се намира земята. Но всички тия свѣтове сж безжизнени и пуси, тѣ сж се явили неизвѣстно какъ, отъ невидѣлица. Тѣ се движатъ ей тъй слѣпо, безцелно, по прочутия законъ на гравитацията. И само на нашата земя, една невидима прахолинка въ космоса, има животъ. Представете си и се зарадвайте, каква привилегия! И само на земята има живи същества, има човѣци, има учени, които мислятъ за загадките на битието и чиито глави могатъ да раждатъ такива велики мисли, да създаватъ такива „грандиозни“ космогонически системи. И то именно сегашнитѣ, а не древнитѣ, които — нека бжде простено невежеството имъ! — сж вѣрвали, че и другитѣ планети сж населени, па освенъ това, че има и други иерархии същества въ космоса, по велики, по-можщи, съ космически замахъ въ своето творчество, че вселената е единъ живъ организъмъ и си има творецъ. (Като че ли сж го виждали. Нашитѣ телескопи напримеръ никждѣ не сж го видѣли!)

Както и да е, но нека се повърнемъ сега къмъ съня на Небукаднецара, който Даниель, нареченъ отъ Халдейцитѣ Белтшацаръ, прозрѣлъ и разтълкувалъ.

Ето го така, както е разказанъ въ книгата на пророка.

„Ти, царю, си видѣлъ, и ето образъ голѣмъ. Този образъ, който бѣ великъ, и на който сиянието бѣ превъзходно, стоеше предъ тебе. Зракътъ му бѣ страшенъ. Главата на онзи образъ бѣ отъ чисто злато, гърдитѣ му и мишицитѣ му отъ сребро, коремътъ му и бедрата му отъ мѣдъ, колѣнетѣ му отъ желѣзо, нозѣтѣ му една частъ отъ желѣзо, а една частъ отъ калъ. Ти го гледа, доде се отсѣче камъкъ, безъ ржка да го отсече, и удари образа въ нозѣтѣ му, които бѣха отъ желѣзо и калъ и ги съкруши. Тогазъ желѣзото, глината, мѣдта, среброту и златото се съкрушиха купно и станаха като прахъ отъ плѣва на гумното лѣгѣ: вѣтърътъ ги дигна и не се намѣри за тѣхъ мѣсто. А камъкътъ, който удари образа, стана планина голѣма и изпълни всичката земя. Това е сънътъ. И тълкуванието му ще кажемъ предъ царя“.

Единъ изтуканъ значи, но не отъ хомогенна материя, а отъ разнородна: злато, сребро, мѣдъ, желѣзо, глина — вещества, които стоятъ едно отъ друго по-долу по стойностъ. Главата е отъ злато. Краката: отъ желѣзо и глина. Не ви ли прави впечатление това неустойчиво съчетание отъ желѣзо и глина и не ви ли хрумва изведнѣжъ съвремения му преводъ? Желѣзо и глина — желѣзо-бетонъ. Материалътъ, отъ който се градятъ съвременнитѣ здания, като се почне отъ небостъргачитѣ и се свърши съ гаражитѣ.

Даниель дава едно първо тълкувание на Небукаднецара, негли най-достъпното. Но и то е скрито и се нуждае отъ по-съвремененъ преводъ. Изтуканътъ, това е човѣчеството, което минава презъ различни култури, различни по съдържание, по опитъ и по степенъ. Главата — златната култура, златната епоха. Не ви ли напомня това златния вѣкъ на човѣшкия родъ, за който се загатва въ

древните митове и за който говори и Овидий в своите *Метаморфози*? Най-красивата, най-благодатна епоха, която човечеството е преживяло. Една велика култура, за която днес за днес са останали само митологични вѣсти. Другите части на статуята символизират все култури. Докато се дойде до последната — културата на краката, изваяни от желязо и глина: желязобетонът. Нашата култура, културата на желязото, машината, каменният вжлъща, бетонният колос, културата без душа.*)

„Но както прѣститѣ на нозетѣ сж отчасти от желязо, отчасти от глина, така и туй царство ще бжде отчасти силно, отчасти трошливо.

А туй, дето ти видѣ желязо, смѣсено съ глина, това означава, че тѣ ще бждатъ съединени, слепени въ едно съ човѣшка сила, ала не ще се съединяватъ помежду си, както желязото не се съединява съ глина“.

„Твърдо като желязо,“, изразъ, който символизира цѣлиятъ ни механизуванъ строй, който се крепи на силата, или по-скоро насилието, принудата. Есенция на нашия механиченъ мирогледъ! Съединени въ едно съ човѣшка сила желязо и трошлива глина. Механична смѣсь, а не нѣщо органическо!

Какво блестящо откровение за цѣлата ни култура. Азъ само маркирамъ, бѣло набѣлязвамъ. Не тълкувамъ, защото символитѣ не се нуждаятъ отъ никакво тълкувание, тѣ сами говорятъ. Преживѣйте ги и ще възникне у васъ цѣлъ единъ свѣтъ отъ аналогии, живи картини, духовни гледки.

Какъ страшно не се мирѣ туй откровение на древния пророкъ, който е виждалъ далечъ, защото духовния му кржгозоръ се е простиралъ задъ предѣлитѣ дори на нашитѣ дни, какъ страшно не се мирѣ то съ грандоманската представа на нашето време, което смѣта себе си за изразъ на върховна културностъ, вѣнецъ на едно дълго развитие и заложба на едно ново царство на маситѣ, на колектива, на желязното строителство. Но днешнитѣ хора виждатъ нѣщата перспективно обрнати — съ главата на долу. Такава перспективна гледка представя напр. бележитата Дарвинова теория за произхода на човѣка.

Ала мене ми се струва, че Пророкътъ е именно правъ: ние, съвременнитѣ хора сме краката от желязо и глина на голѣмия истуканъ, ние сме културата на механичната спойка, на желязобетона. Погледнете лицата на съвременнитѣ хора — страници, по които е писала Живата природа и вие ще видите у хората подобия на този истуканъ, така разнородни, така дисхармонични. Въ тия лица се пресичатъ конструктивнитѣ линии на разни раси, народи, племена, ту въ възходящо, ту въ низходящо, дегенеровано направление, утаяватъ се наслед-

*) Частитѣ на истукана символизиратъ сжъеременно и различни ржководни народи, които се характеризиратъ съ свой държавенъ и политически строй. Златната глава е емблема на абсолютното самодържавие, абсолютната царска властъ (Халдея), сребърнитѣ гърди сж емблема на ограничената монархия, на аристократичната олигархия (Мидия), меднитѣ бедра и коремъ иматъ отношение въ горния сънъ къмъ древна Гърция и нейния строй, желязнитѣ крака — къмъ Римъ, а глинено-желязнитѣ ходила — къмъ нашата западно-европейска култура. Това сж въ друга смисълъ, фазитѣ на единъ цикълъ на политическо и социално развитие.

ственитѣ наслойки на толкова минали епохи и култури. Човѣкътъ е една жива кнага, която разказва историята на човѣшкия родъ.

Ала казва пророкътъ, че камъкътъ откъртенъ отъ Великата Планина, ще удари изтукана, и той ще се разбие и ще се разсипе на прахъ. Малъкъ камъкъ, но живъ. Защото може да расте. Камъкъ, който ще се превърне въ планина и ще запълни цѣлата земя.

Този камъкъ вече е ударилъ изтукана. Не вѣрвате ли? Погледнете свѣта: не се ли е раздрусалъ той издъно и не заплашва ли да се сгромоляса и разсипе въ прахъ? Туй вече и слѣпитѣ започнаха да го виждатъ.

Ала е казано, че малкиятъ, камъкътъ откъртенъ отъ нѣчия невидима ржка, камъкътъ който разклатилъ колоса съ своя ударъ, ще расте и ще възпълни цѣлата земя. Ще стане планина, Еднородна Планина, на която ще живѣятъ ония, които сж отъ единъ родъ.

2.

* * * * *

Г. Тахчиевъ

Вжтрешниятъ гласъ.

Идеята на алхимицитѣ за превръщането на единъ елементъ въ другъ лежи въ основата на всѣко природно явление.

Растението превръща свѣтлината, водата и химическитѣ елементи на почвата въ вкусни разноцвѣтни и ароматични плодове съ различна зародишна възможностъ и свойства, различаващи се отъ свойствата на образуващитѣ го елементи; така напримеръ физическитѣ и химически свойства на водата се различаватъ отъ свойствата на ябълчната сѣмка. Ябълчната сѣмка, докато стане такава, е превърнала водата, свѣтлината и твърдитѣ почвени елементи въ материя съ присжци на нея възможности.

Но явява се въпросътъ, отъ кжде първоначалната сѣмка е получила свойството да превръща хранителнитѣ елементи въ сѣмка? Едно пѣсъчно зърно, ако го посѣемъ, може ли да израстне и да даде плодъ? Кое е това начало, което организира атомитѣ да образуватъ запримеръ ябълката?

Човѣкъ, и той като ябълката, приема вода, храна и свѣтлина, обаче въ човѣка има едно съзнание, което направлява процеситѣ на храненето и казва: „тази храна ще ядешъ, а онази да не ядешъ, защото ще се отровишъ.“ Благодарение на това вжтрешно ржководно начало, напримеръ, не е случайно, за гдето умственитѣ типове хора обичатъ повече кисело и солено, а чувственитѣ повече сладко. Благодарение на това вжтрешно ржководство, което има и въ животнитѣ, ние превръщаме храната въ енергия, въ мисли и чувства. Това разумно начало, което не унищожава елементитѣ, а ги превръща единъ въ другъ, е безсмъртно и благодарение на неговата връзка, на неговата идентичностъ съ онази безсмъртна непрекжсната нишка, която свързва едно състояние на единъ елементъ съ слѣдващото негово състояние,

то може да направи проститѣ елементи въ сложна организирана материя.

Нашитѣ мисли и чувства взети като елементи, които градятъ нашия характеръ подлежатъ на сѣщия законъ на превръщането. Една отрицателна мисълъ или едно отрицателно чувство представляватъ суровия градивенъ материалъ, който трѣбва да се превърне въ положителенъ, за да имаме правилно развиване на характера.

Запримеръ, докато едно растение е способно да превръща елементитѣ на почвата, да превръща свѣтлината и водата, то се развива, престане ли да се извършва това превръщане, то се разпада, и него други живи сѣщества ще го асимилиратъ въ себе си. Така всѣки човѣкъ, който не превръща злото въ добро, ще бѣде асимилиранъ отъ смъртта; законътъ на превръщането лежи и въ основитѣ на идеитѣ.

Съвременнитѣ човѣшки идеали трѣбва да се превърнатъ въ други, съвременнитѣ човѣшки схващания за живота, за сѣщността на човѣка трѣбва да минатъ въ нова гама. Защо? Защото съ сегашнитѣ си идеали той се разпада, изражда и загива. Както едно растение се разпада, щомъ престане да извършва правилно своята превръщателна и асимилационна дейность, така и индивидътъ или обществото, ако се подмладяватъ физически и морално, тѣ правятъ наистина едно правилно превръщане на идеитѣ, които носятъ подобрене на живота.

Законъ за превръщането е една сложна наука, която трѣбва внимателно проучаване чрезъ наблюдение, опитъ и самонаблюдение.

Кога едно сѣме почва да се развива? Когато го посѣемъ. Но това не е още достатъчно, нужно е да се полива и да го грѣе слънцето.

Единъ човѣкъ, въ чиято умствена, духовна или материална работа лежи материалниятъ интересъ, неговото лично щастие, винаги ще страда и нѣма да знае, кои сж причинитѣ на неговитѣ страдания. Но страданията нѣматъ друга причина, освенъ личния животъ, животъ отделенъ отъ цѣлото, отъ божествения организъмъ, чийто клетки сж всички сѣщества.

Ако другъ човѣкъ дава предимство на отрицателни чувства, той прилича на анемично растение, което расте на сѣнка; то се издига на високо да търси свѣтлина, но то става хилаво, такъвъ човѣкъ много страда; въ неговитѣ основи лежи подсъзнателенъ, духовенъ или материаленъ егоизъмъ и когато види, че не постига целта си, той се разочаровава.

Но когато имаме едно разумно съчетание на почвата, водата и свѣтлината, ние имаме нормално развитие. Когато любовта, мъдростта и истината едновременно участвуватъ въ нашия животъ, ние ще сме щастливи.

Напразно ще губи време и хаби сили отдѣлниятъ човѣкъ или обществото, ако въ основата на неговата работа въ живота не стои идеята за възстановяване на това единство между ума, сърдцето и волята.

Любовта, мъдростта и истината — това сж сложни елементи, които искатъ сериозно проучване, тъй както водата, свѣтлината и почвата сж сложни въ своя съставъ, и отъ хиляди години ученитѣ работятъ въ тѣзи три полета да правятъ открития.

Както сега човѣчеството е открило мнѳжествѳ научни институти за изучаване физическитѳ явления, така за въ бѳдаще ще се откриватѳ институти за изучаване сложния съставъ и свойствата на психическия животъ; това е бѳдащата наука.

Тѳзи хора, които сѳ познати въ културната история на човѣчеството като господари на материята и могат да се пренасятъ на далечни разстояния съ тѳлото си, като го материализиратъ и дематериализиратъ и сѳ овладели своята животинска природа и се проявяватъ като високо нравствени хора съ мощенъ творчески духъ, тѳ познаватъ тази бѳдаща за човѣчеството наука, която въ сѳщностъ никога не е преставала да съществува за известенъ кръгъ хора, наука за любовта, мъдростта и истината.

Думата наука, въ който смисълъ я употребяваме тукъ, се различава отъ смисъла, който влага съвременната официална наука.

Както въ сѳмката сѳ вложени всичкитѳ възможности на едно развито растение, както тази сѳмка крие въ себе си знанието, какъ да подбира храната и условията и въ какъвъ процентъ да приема различнитѳ елементи, така и въ човѳка е вложено всичкото знание нужно, за да се разбере живота въ неговата пълнота, за да бѳде той щастливъ.

Термититѳ, тѳзи дребни същества, прилични на мравкитѳ, съ голѳмина колкото пчелитѳ, живѳятъ предимно въ Австралия, въ сѳрана, кѳдето всичко около тѳхъ е сухо, безводно. Обаче тѳхнитѳ жилища винаги сѳ влажни и учѳнитѳ, които сѳ ги изследвали, твърдятъ, че тѳ сами по химически начинъ си получаватъ вода.

И друго едно постижение иматъ, съ което отъ ларвата на едно яйце, споредъ това, съ каква храна ще я хранятъ, тѳ създаватъ мъжки индивидъ или женски, работникъ или войникъ, но нека се знае, че и всѳки отъ тѳзи индивиди иматъ различно физическо устройство съ съответенъ психически животъ.

Питаме се, кѳде сѳ учили термититѳ тази наука за създаване поколение по желание, когато дори човѳкъ не е достигналъ това знание?

Дали агрономътъ или земледѳлецътъ четатъ лекции на по-сѳмото сѳме, какъ да расте? Земледѳлецътъ създава външнитѳ условия на сѳмето, а вътрешнитѳ възможности то носи въ себе си.

Учителътъ не дава само знание, а той създава и условия да се събуди знанието въ ученика, и единъ денъ въ ученика ще се събуди знанието на термититѳ да направляватъ силитѳ на природата.

Днесъ всѳки може по желание да преобрази своя характеръ, като спазва специаленъ режимъ на физическо и психическо хранене, защото добритѳ мисли и свѳтлитѳ чувства пресъздаватъ човѳка.

Сѳмката се вслушва въ себе си и действа споредъ този вътрешенъ гласъ; така и този човѳкъ, който е смогналъ да чува своя вътрешенъ гласъ, се развива нормално.

Това Божествено начало е едно и сѳщо въ всички хора. И когато за примеръ двама души се водятъ по гласа на това начало, тѳ се разбиратъ, тѳ се обичатъ. Когато двама души отъ различни народности говорятъ на единъ езикъ, тѳ се разбиратъ.

Да вземемъ хора отъ различнитѳ краища на свѳта, които сѳ пробудили своето съзнание да се вслушватъ въ Божественото начало; тѳ ще се разбератъ, ще се обичатъ и ще се чувствуватъ като братя.

Прентисъ Мълфордъ.

(Кратъкъ животописъ).

Роденъ е на 5 Априль 1834 год. въ Сагъ-Харбъръ на Лонгъ Айландъ. Отъ начало морякъ, параходенъ готвачъ, китоловецъ, неспособенъ да се задоволи отъ тия знания, виждаме го като златокопачъ въ Калифорния.

Едва 29 годишенъ, той открива таланта си като писателъ. Една хумористична статия въ в. „Union Democrat“ го направи известенъ и любимецъ на всички рудокопачи въ околността Той пише подъ псевдонима „Догбери“. Въ 1866 г. отива въ Санъ-Франциско, пише въ в. „Златната Ера“ и „Театрална Хроника“, а въ 1868 г. е вече издателъ на „Stockton Gazette“. Презъ всички тия години, обаче, той не забогатява. Като сътрудникъ на „Демократъ“ печели по 75 цента на день, а нѣкога и по-малко и прекарва по собственото си призвание само съ една стара пушка, едно седло, двѣ вълнени одеяла и много скромни дрѣхи.

Рицаръ на Духа, достатъчно е обаче за него да вземе перото въ ржка и да се почувствува като Креза. Стѣснителенъ, срамежливъ, много чувствителенъ, самъ се подценява. Той не се подава на чуждо влияние. Въ това време се запознава съ нѣкои отъ великитѣ хора на американската литература, като Брегъ Хартъ, Маркъ Твенъ и др. Болень, съ разстроени нерви, съвсѣмъ зле материално, въ 1872 год. го изпращатъ търговцитѣ на златоноснитѣ мини като пропагандаторъ въ Англия, кждето обикаля градоветѣ и селата по цѣлата страна, за да разгласява великолѣпието на Калифорния. Една година по-късно посѣщава Виенската изложба като кореспондентъ на „San Francisco Bulletin“ и се връща наново въ Америка като свободенъ журналистъ и проповедникъ.

Изпращатъ го на хилядогодишната изложба въ Филаделфия и това е за него спасение. Съ цѣната на шесть годишна тежка, мжчителна работа, като сътрудникъ на Нюйоркския „Graphic“, той е полуспасенъ отъ материалнитѣ нескоти.

Пише за всѣки брой на „Graphic“ колоната „История на деня“ Никой не би можалъ да издържи по-вече.

И ето, отдава се на магията, алхимията. Той иска да превърне материята въ Духъ и Духа въ материя. Но не иска да научи това отъ тайни книги или чрезъ тайни знаци. Той иска да се вслуша въ гласа на природата, да бжде наученъ отъ самия Духъ, отъ Духа на Духоветѣ. Да получи Сила отъ Силата на вси Сили, Мждрость и знание отъ най-възвишената Мждрость, отъ която всички мждрости изтичатъ и вечно ще текатъ, иска да се остави да бжде погълнатъ, просвѣтенъ отъ течението на безкрайния животъ.

Но това е възможно само въ самотата.

Мълфордъ знае това. И се отдрѣпва въ една отъ самия него направена колиба, за да се предаде на Духа въ пълна самота.

Историята на тая кщичка той е предалъ великолѣпно въ книжката : „The Swamp Angel.“

Тамъ въ усамотение, въ спокойствието на великата природа начена великиятъ човѣкъ, върху когото се проектираше вече сѣнката на смъртѣта, да пише дѣлото на своя животъ, дѣлото на прославлението на живота и на Духа, както нѣкога Бетховенъ въ края на своя пѣлѣнь съ борба и нужди животъ бѣше запѣлъ пѣсенята на радостѣта, защото нали радостѣта е последниятъ и божественъ смисълъ на живота.

Тамъ Мълфордъ премина нѣкое свое посвещение, Тамъ въ усамотението на New-Jersey, той прозрѣ великитѣ тайни на живота; тамъ духовниятъ космосъ му се откри и му предаде тайната на силата. Той имаше своя собствена философия и религия, които бидоха признати и сподѣляни отъ мнозина, когато той си замина (въ 1891 год. 27. май).

Той бѣ псалмопѣвецъ на вечнитѣ нѣща и уменъ съветникъ за временитѣ. "Небето се ражда отъ деня на дребнитѣ нѣща", казва той.

Това небе, обаче, не е друго освенъ умѣреностъ, економия на силитѣ. Тишина, умѣние въ ръководството на живота, вѣрностъ въ малкото и голѣмото, вѣрностъ къмъ дребното и великото, знание и дѣло, дѣло и знание. Малцина сж, които могатъ да добиятъ това небе на земята, Затова мнозина сж длѣжни да се молятъ за него.

"Мовете се, и ще ви се даде, търсете и ще намѣрите, хлопайте и ще ви се отвори".

Можете да се молите задъ тезгяха, можете да хлопате, когато вървите по улицата. Истинскиятъ стремежъ къмъ Духъ и истина се изговаря въ една секунда. Такива секунди сж нужни. Не донасятъ ли тѣ диамантени пращинки? А отъ такива пращинки се образуватъ сжжпоценноститѣ на нашата вътрешна сжщина. прев. С т е л л а.

* * * * *

Прентисъ Мълфордъ.

Молитвата.

Отъ самото начало на историята у всички народи и религии намираме молитвата или каквато и да е форма на молитвата. Затова може да се мисли, че молитвата е едно побуждение, единъ инстинктъ, единъ законъ или единъ принципъ на човѣшката природа. На въпроса кому се молимъ, искамъ да отговоря:

Въ мисли ние всички можемъ да се обединимъ; безграничния вселенъ е изпълненъ съ безграниченъ Духъ, Душа, Разумъ и Сила. Не виждаме ли въ него мириади особености. всѣка различна по сила и разумъ, откровения отъ могъщество и мъдростъ, които надминаватъ нашето разбиране. Ние можемъ да наречемъ тази сила „Богъ“, или „Безграничното“, или както го наричатъ индийцитѣ „Великия Духъ“. Ние можемъ да му дадемъ всички имена и пакъ не ще можемъ да Го обхванемъ всецѣло. И споредъ степенята, съ която Го обхващаме съ мисълѣта си, расте и неговата тайнственостъ надъ насъ.

На тая сила ние се молимъ.

Ако искашъ, наречи молитвата едно желание. Нѣщо, което произтича отъ смѣшание на елементитѣ, които сж вложени въ на-

шия Духъ, Душа и Тѣло. Наречи го желание да добиемъ Благото, до колкото сме въ състояние да го обхванемъ. Молитвата е единъ стремежъ — духовна сила, душа събрана, сгъстена чрѣзъ желанието.

Просвѣтенигѣ души ще се стремятъ къмъ смѣлостъ, търпение, чистота, благородство и сила, за да могатъ да творятъ; къмъ чисти духовни очи, за да могатъ по-много да виждатъ; къмъ възвишена дѣйностъ, къмъ използване на живота. Това е молитвата на подигнатата мъдростъ. Такава молитва ни посочва библията съ думитѣ: „Търсете първомъ Царството Божие и Неговата правда“, — това ще каже: по-добро и по-продължително щастие, цѣль въ живота.

За това, смѣтамъ, че молитвата е единъ великъ законъ, който се извява въ цѣлата природа при нисшитѣ форми тъй добръ, както и у по-висшитѣ — до човѣка. Да, азъ мисля, молитвата е една необходимостъ за човѣка. Ако искашъ, можемъ да говоримъ сжщо и за една научно доказана нужда. Наука и Религия съвсѣмъ не трѣбва да се дѣлятъ. Не сжществуватъ никакво основание тѣ да се дѣлятъ. Разумното желание, разумниятъ стремежъ — това е най-мъдрата молитва. За това е важно да се знае първо, за какво да се молимъ. Ние трѣбва да отворимъ нашитѣ души, да ги приготвимъ да приематъ това, което ще се влѣе, да бждемъ готови да слушаме и се учимъ и широко да разворимъ вратитѣ и прозорцитѣ на нашия Духъ.

Азъ вѣрвамъ, че безграничното всемирно пространство е изпълнено съ животъ и култура чрезъ Него. Азъ вѣрвамъ, че прахътъ подъ нозѣтъ ми живѣе и че думата „смъртъ“ е единствената въ нашия езикъ, която изразява невъзможността. Защото самия процесъ на отпадане и гниене въ природата въ сжщностъ е движение, животъ, унищожение, за да може въ нова форма да се яви животътъ.

Молитвата почива върху инстинкта на желанието и стремежа, който, както вече казахъ, се наблюдава у всички сжщества въ природата.

Вѣрвамъ, че инстинктътъ на желанието или принципътъ на молитвата сжществува въ мира на растенията — животнитѣ — и човѣка, но азъ знамъ, че този принципъ познава хиляди степени на стремление, десетъ хиляди разновидности въ извяване на стремлението.

Молитва съ вѣра днесъ се срѣща рѣдко. Подразбирамъ съ оная вѣра, която не отдѣля божествения законъ отъ природния. „Молитвата на праведния може да направи много нѣщо, когато е ревностна“ и „Молитва съ вѣра болни изцѣрвява“ — тия думи намираме въ Евангелието. Молитвата на десетѣхъ праведни спаси града, както знаемъ отъ историята на Аврама. Обединената молитвена сила на десетѣхъ чисти и силни духове прониква въ онова царство на духа, където може да се създадатъ условия за земно спасение. И само когато нѣкога двата наши свѣта, видимия и невидимия, наново се съединятъ, когато знанието на единия бже разширено чрезъ знанието на другия, тогава само ще може да се види и отъ най-строго вѣрующитѣ, божествения и природния законъ, божествения и природния елементъ въ тѣхното подобие и едновременно. При все това една ободряюща истина цари надъ тъмната картина и единствено истинско вѣрующия и преизпълненъ съ молитва човѣкъ може като звено, като посрѣдникъ, да доведе до край нѣщо велико на земята. Защото великото познание,

силата на свѣтлината трѣбва да побѣдятъ най-после тъмнината. За това молитвата е отъ голѣма необходимостъ за ония, които сж надрасли свѣта и неговия дребнавъ егоизъмъ. Най-мждрата молитва ще се стреми къмъ великото познание, къмъ благородна чистота, къмъ по-велико повдигане на душата и любозѣта къмъ ближния. Да подѣржаме такива желания, значи да се отдаваме на велики и благородни мисли.

На кого, следователно, се молимъ?

На „Отца“, на „Отца въ небето“. Не е нѣкоя мрачна, жестока, отмстителна божествена личностъ, но „Татко Нашъ“, Великиятъ Духъ, Безграничния Духъ, който прониква и време и пространство, и всичко което е, и живѣе. „Богъ действа въ насъ и средъ насъ, Богъ, въ който сме, живѣемъ и се движимъ“, но той изсипва върху насъ сили, ако сме само готови да ги възприемемъ и достатъчно умни да ги употребимъ. Една сила, тъй могща и неизчерпаема въ своя изворъ, тъй безкрайно разнообразна въ своитѣ изявления, тъй препълнена съ елементи и закони, които владѣятъ тия елементи! Една сила, която върти планетитѣ около нейнитѣ слънца и хвърчащитѣ планетни системи около тѣхния центъръ. Една сила нечувана въ своята точностъ, въ формата и красотата, отъ която се образуватъ крилата на пеперудата; тъй щедра въ красотата, че образува всѣка снѣжинка въ симетриченъ кристалъ; тъй велика, тъй непонятна и безкрайна! Какъ можемъ ние, ако и до извѣстна степенъ да схванемъ това, какъ можемъ безъ страхопочитание да произнесемъ едно такова име. Не трѣбва ли това име да бжде за насъ свещено? Това е силата, на която всичко живо и всички елементи въ безкрайното пространство се молятъ съзнателно или не.

Съ молитвата се злоупотрѣбвя, тя е неразбрана и изопачена. И тъкмо за това се върва, че само проститѣ хора се молятъ. И отъ едно страна ѝ даваме видъ на просия, отъ друга — лицемѣрие и суетвѣрие. Тъкмо за това повтарямъ, че дѣржа молитвата като едно вродено качество у насъ. Качество, на което нашата природа и сжщина принадлежи тъй, както силата, съ която минералътъ се подновява въ опредѣлената форма, на която той принадлежи; или стремлението на растението, чрезъ което то отъ тъмнината расте къмъ свѣтлината.

За това трѣбва да си спомняме, че молитва, която има егоистичната цѣль да се достигнатъ или добиятъ нѣкои егоистични лични интереси, не може да бжде щастлива молитва. Нашата най-добра молитва винаги трѣбва да бжде: „Да бжде твоята воля“. Колкото по-вече Духътъ на молитвата, духътъ на желанието или стремѣжа е посветенъ на Великото, чистото, толкова по-близо ще ни доведе до възвишения, щастливия, невидимия миръ. И колкото по-издигнатъ е нашиятъ Духъ, толкова по-добрѣ ще знаемъ, за какво трѣбва да се молимъ.

И колкото по-вече душата свиква да живѣе въ възвишени и чисти мисли, толкова по-малко ще бжде, въ извѣстенъ смисълъ, механическото затруднение въ молитвата. Най-после изпада човѣкъ въ едно възхищение, една безгранична поезия, чиито осѣщания сж отражение на всичко най-добро, най-блѣстяще, най-чисто въ вселената.

„Да бжде царството ти“. Царството на Силата, Царството на все по-нова и по-велика радостъ и великолѣпие, Царството на Правдата. Царство на Откровенията, на нова библия и нови закони.

Прентисъ Мълфордъ

Вижте полскитѣ кремове.

„Погледнете полскитѣ кремове, какъ растатъ: не се трудятъ, нито предатъ, но казвамъ ви, нито Соломонъ въ всичката си слава не се е обличалъ както единъ отъ тѣхъ“. Този стихъ не съдържа нищо, което би било неприятно нѣкому. Това не е проповѣдь на заплашване, но проповѣдь на надѣжди. Днешниятъ свѣтъ се нуждае отъ по-вече надѣжда. Ние се смазани, наведени къмъ земята. Такива сме главно, защото всичкитѣ проповѣди на миналото ни говорятъ, колко сме лоши и какво би ни се случило, ако си останемъ въ своето зло. Малко ни се говори, че у насъ има и много добро и сила. Ние сме станали лоши най-вече за това, че много проповѣдници все лошо мислятъ за насъ и по такъвъ начинъ намираха и насъ самитѣ да мислимъ лошо за себе си. Хора, които мислятъ лошо за себе си, могатъ да бждатъ сигурни, че и лошо ще действуватъ. Въ священото писание се казва: „Каквото човѣкъ мисли, това е“. Затова, когато нѣкой мисли за себе си, че е бѣденъ по духъ, той може да започне да пие или да извърши нѣщо подло. Гордостъта, която кара човѣка самъ да се уважава, е сжщеврѣменно гордостъ, която го запазва отъ подли и унижителни дѣла. Самото поколѣние е вече дошло до тая степенъ на събуждане, че да може да види, какво всѣки мжжъ и жена притежаватъ по-голѣма сила, отъ колкото се мислѣше до сега и че тѣ ако правилно съумѣятъ да използватъ тая сила, ще могатъ да се отърсятъ отъ всѣко зло и да дойдатъ до доброто.

Единъ полски кремъ или друго растение или цвѣте расте и се разхубавява споредъ природнитѣ закони. Така е и у хората.

Голѣмо заблуждение е, да се приеме, че човѣкъ е резултатъ на кжсия животъ, който живѣе на земята. Всички ние сме вече живѣли, и то въ различни форми: като животно, птица, змия, пеперуда или растение. Ние преминавахме отъ една форма въ друга, печелейки при всѣко превръщане все по-голѣма интелигентностъ и сила, до като най-послѣ достигнахме тамъ, кждѣто сме сега — безъ обаче да сме отишли особено далечъ!

Полскитѣ кремове иматъ своя особенъ животъ и особена интелигентностъ. По тая точка ти, може би, не си съгласенъ съ мене, азъ очаквамъ това. Нали по-вечето хора мислятъ, че умътъ е само за „homo sapiens“ и всичко подобно, що виждаме въ животното или растението, е само „инстинктъ“. Азъ за себе си, вѣрвамъ, че разумността е тѣй обща, както въздуха, само че въ нѣкои опредѣлени форми на живота се намира по-вече, отколкото въ други. Между всичкитѣ образи на земята човѣкъ притежава най-много отъ нея, т. е. той има най-много отъ това, което наричаме „мисль“ — една тѣй финна и мжща субстанция, която не може да се види и чувствува съ външнитѣ сѣтива. И колкото по-вече притежава човѣкъ отъ тая субстанция, толкова у него има по-вече животъ. Мислящитѣ хора живѣятъ най-много. Подъ мислящи хора разбирамъ не учени, букваядци — догматици. Защото що се отнася до тѣхъ, то мнозина отъ тѣхъ абсолютно нищо не

мислят. Подъ мислящ човѣкъ азъ разбирамъ тоя, който винаги, така да се каже, възприема една добра и творческа мисълъ. Такъвъ видъ живогъ или мислене подновява тѣлото и душата.

Кремътъ има достатѣчна разумность да поникне отъ сѣмето, което сме посадили, когато бжде извикано отъ слънцето. Човѣкъ има сжщата разумность или трѣбва да я има, когато се разхожда по слънце при хубавъ день, за да получи живогъ и сила, която слънцето му дава. И ако не прави това, ако прекарва $\frac{5}{6}$ отъ времето си въ стаята, той е тѣй слабъ и бледъ, както растение, което расте въ зимникъ. Кремоветъ иматъ достатѣчно разумъ, за да растатъ подъ слънцето. Ако ги отглеждаме въ стая, тѣ се обръщатъ на оная страна, отъ гдето иде свѣтлината. Тѣ знаятъ, че тя имъ е нужна и се стремятъ къмъ това, що имъ е нужно. Защото опитътъ ги е научилъ, че свѣтлината имъ действува добре.

На сжщото основание ние търсимъ храната, само че това наше действие наричаме проява на разумность. Действието на растението обаче наричаме инстинктъ. Човѣкъ отива при огъня, за да се грѣе, защото чувствува, че при огъня му е добре. Приятно е да го чувствува при студено време. Котката на сжщото основание лѣга на слънце. Човѣкъ опредѣля своята способность като разумность, а онази на растението или котката нарича „инстинктъ“. Кжде е разликата! И ето кремоветъ съ своя ограниченъ живогъ, съ своята ограничена разумность сж ни изпреварили — защото тѣ не се безпокоятъ или страхуватъ, какво ще бжде утре. Тѣ не се измжчватъ. Тѣ възприематъ отъ водата, въздуха и слънцето и отъ които и да сж други елементи точно толкова, колкото се нуждаятъ за момента, часа или дня. Точно колкото имъ трѣбва, не по-вече. Тѣ не работятъ, за да натрупатъ особенъ запасъ отъ вода, въздухъ и слънце за утрешния день, отъ страхъ, че таква не ще има вече. Тѣ не правятъ като насъ, които работимъ и предемъ, за да се запасимъ спрѣмо бедността. Защото ако правѣха това полскитъ кремове, тѣ биха изразходвали всички свои сили за натрупване на запасъ и никога не биха могли да бждатъ свършени кремове, които надминаватъ Соломона въ всичкото му великолѣпие.

Облѣклото на кремоветъ, на розата, на кое и да е друго цвѣте превъзхожда по красота, нежность на тъканъта всичко, което искуството на човѣка може да даде. Нашитъ най-финни тантели, коприни иматъ относителна, мъртва хубость. Тѣ почватъ да отпадатъ и увѣхватъ, щомъ се изработятъ. А красотата на кремоветъ се развива все по-великолѣпно до пълното ѝ разцвѣтяване.

Ако кремоветъ съ своята ограничена разумность биха се безпокоили и измжчвали отъ страхъ, дали слънцето утрѣ ще свѣти, дали ще има още вода — то сигурно тѣ биха се обърнали на потиснати и безпомощни цвѣтя. Тѣ биха похарчили въ форма на страхъ силата, нужна имъ за събиране и възприемане на елементитъ, чрезъ които могатъ да се развиватъ. Когато едно сжщество се обезпокои по този начинъ, то става неспособно да възприеме здраве, сила и издръжливост, които му сж тѣй необходими. Азъ подразбирамъ точно това, което казвамъ, не говоря метафори, алегии или фигуративно. Азъ подразбирамъ, че както ограничената интелигентность на кремоветъ има духовната сила — наречете това, както искате — неотечнена и

непретоварена от това, което се отнася до утрешния ден, възприема само сили, нуждни за днесъ, така сжщо и човѣшкиятъ духъ, който е свободенъ отъ грижи и спорове, приема това, отъ което се нуждае. Защото нуждитъ на момента сж единствениятъ истински нужди. Ти се нуждаешъ утрѣ отъ закуска, но не ти е потрѣбна още днесъ утрешната закуска. А при това деветъ-десети отъ насъ прѣко или косвено, по какъвто и да е начинъ, се безпокоятъ за закуската на утрешния денъ. По тоя начинъ ние губимъ по-вече или по-малко отъ силата, нужна ни за храносмилане и възприемане на днешната закуска.

И както неотеготениятъ и безгрижни кремове възприематъ сила, за да растатъ и за да се облѣкатъ въ красота отъ околнитѣ елементи, така сжщо и неотеготениятъ човѣшки духъ приема хиляди пжти по-вече отъ това, що му е нужно за неговото щастие. Въ момента, когато почнешъ да се безпокоишъ, ти губишъ тая сила. Тукъ подразбирамъ силата, нужна за да извършимъ нѣщо, напр.: проповѣдь, метене на улицата или искусство. Всѣки търговецъ знае, че той търгува по-добрѣ, когато се съсредоточи само въ това и отхвърли всичко друго. Всѣки художникъ знае, че той може да извърши най-добрата си работа, когато въ дадения моментъ неговиятъ духъ цѣлъ се отдаде на творчество и моментътъ бжде използванъ за творчество. Тогава той е способенъ да отдаде всичкитѣ си сили, и което е по-важно, той притегля къмъ себе си по-велика сила. Сила тъй получена остава за винаги.

Какво трѣбва да правимъ. Обнадѣжвай се! Мисли за нѣща, които носятъ надѣжда, вмѣсто за безнадежни. Мисли успѣхъ, вмѣсто неуспѣхъ! И както е сигурно, че Всемирътъ се управлява отъ постоянни и неизменни закони, така и ще намѣришъ писания законъ: „Ако мислишъ за свѣтли нѣща, ти ги привличашъ. Ако мислишъ за тъмни, ти отрѣзвашъ съединителнитѣ връзки съ свѣтлитѣ и създавашъ за моментъ връзка съ течението, което привлича тъмнитѣ нѣща“.

Ще наречешъ, може би, всичко това много просто! Поникването на сѣмето отъ много хора бива наречено като нѣщо много просто, макаръ и никой да не знае истинската причина на това поникване. Знае се само толкова, че сѣмето бива заровено въ земята, кждѣто то като намѣри слънчева топлина и малко влага — пониква. Отъ подигането и падането капака на кипящия върху огъня чайникъ James Watt доби първата представа за могщата сила на парата т. е. той получи първото доказателство за силата на парата или по-добре казано — на топлината. Но задъ топлината пакъ е една сила: Каква сила е тя? Ние я не знаемъ. И всичко това е тъй просто!

пр. Стелла.

П. Г. Пампоровъ.

Новиятъ свѣтъ, който се ражда

Новиятъ свѣтъ — това е свѣтътъ на братството и любовта. Въ нѣдрата на стария свѣтъ се ражда новиятъ свѣтъ. Бавно, но сигурно расте и крѣпне новиятъ животъ, докато дойде день, когато всичко старо ще стане безсилно и ще слугува само на новото.

Какво видѣхъ въ Швейцария, Франция, Англия, Германия, Латвия, Естония, Финландия? Какво видѣхъ въ Женева, Лагардъ (Южна Франция), Парижъ, Лондонъ, Манчестеръ, Берлинъ, Данцигъ, Рига, Талинъ, Хелзингфорсъ?

— Два свѣта видѣхъ — стариятъ, който си отхожда, и новия свѣтъ, който идва. Два свѣта видѣхъ едновременно, но мене ме интересувахе новиятъ свѣтъ — азъ него търсѣхъ и за него ще пиша.

*

Швейцария — това е красивата страна на величественитѣ Алпи, страната на най-високитѣ планини въ Европа, съ снѣжни върхове и сини кристални езера — кждето човѣкъ е по-близо до небето. Като че ли планинитѣ сж указали влияние на народа — Швейцария, това е страната, кждето нѣмци, французи, италиянци — живѣятъ въ миръ и съгласие. Федерация на свободни кантони — нѣмски, французки и италиянски — тѣзи хора говорятъ най-малко 2—3 езика. Швейцария е образътъ на бждащето. Ако тамъ — на планинитѣ — нѣмци, френци и италиянци, наречени швейцарци — могатъ да живѣятъ въ единъ съюзъ и да иматъ общо отечество, защо европейскитѣ народи (па и всички останали) да не образуватъ единъ съюзъ на свободнитѣ кантони подъ знамето на едното, великото отечество — безъ граници и хоризонти?

Нима всички хора не сж братя, и цѣлата земя не е нашето отечество?

Женева — това днесъ е столицата на свѣтовнитѣ съединени щати — които сега сж въ своя зародишъ, въ идея, но които, ще дойде день да бждатъ действителность. Обществото на Народитѣ — колкото и несъвършено да е — подобно на дѣтскитѣ играчки — все пакъ то е велико начало, знамето на близкото бждаще, когато войнитѣ ще бждатъ единъ анахронизъмъ, една преживѣлица, подобно на инквизицията отъ срѣднитѣ вѣкове. Съ вѣтътъ на народитѣ — това ще бжде изпълнителниятъ органъ на новата мисль и на новитѣ чувства, чрезъ който ще се турятъ въ изпълнение дълголѣлѣянитѣ мечти — за миръ*и братско сътрудничество. Когато бѣхъ въ Женева на брѣга на прекрасното Женевско езеро, въ палата на Общ. на народитѣ, откждето се открива великолѣпенъ изгледъ на Алпитѣ съ Монбланъ — азъ почувствувахъ свещенъ трепетъ на бждащето, на великото и славно бждаще, което идва. Като че ли синитѣ, кристални вълни на езерото мълвѣха: така чисти и кристални ще бждатъ чувствата на всички хора и народи единъ къмъ другъ. Като че ли снѣжнитѣ, позлатени отъ лжчитѣ на изгрѣващето слънце

Алпи мълвѣха: така свѣтли и бѣли ще бждатъ мислитѣ на братскитѣ народи, които ще образуватъ общочовѣшкото сѣмейство. Тамъ въ Женева азъ почувствувахъ, че това е наистина единъ международенъ градъ съ нова атмосфера. Атмосфера, въ която се носятъ новитѣ мисли на мечтатели и пророци, несбжднатитѣ мечти, които сега вече трѣбва да се сбжднатъ — мечтитѣ за миръ, разоръжение и братство. Ще се сбжднатъ не безъ борба. Но нали свѣтлината винаги побѣждава тъмнината?

Тамъ, въ Женева, азъ бѣхъ гостъ на една вдѣхновена жрица на мира. Mlle Alice Decoeudres — знаменита писателка и лекторка въ института Ж. Ж. Русо и учителка на единъ класъ за ненормални деца. Съ ненормални деца тя имаше резултати като че съ нормални деца. Тукъ азъ видѣхъ великата сила на беззавѣтната, чистата любоба. Alice Decoeudres — това е образецъ на любовъ и свѣтлина, на единъ ангелъ, слѣзълъ на земята само да слугува, на една доброта и благость, които знаятъ само да даватъ и да помагатъ, на едно сияние неуморно и постоянно. Вънъ отъ града, въ една хубава вила посреда раскошна градина, азъ бѣхъ като у дома си, при сестра си, съ която не бѣхъ се срѣщалъ съ вѣкове, а бѣхъ тъй близъкъ, като че вчера съмъ се раздѣлилъ. Въ Женева азъ се срѣщнахъ и съ Д-ръ Edmond Privat, вдѣхновениятъ водителъ днесъ на есперантското движение, наследникътъ на Д-ръ Заменховъ, пламенниятъ ораторъ въ Женевския университетъ, който безспирно работи за тържеството на мира, за свещ. хармония между народитѣ, за разпространение на есперанто. Бѣхъ чель неговитѣ книги — „Животътъ на Заменховъ„ и бѣхъ почувствувалъ живия огънь на неговото слово. Голѣма бѣ моята радостъ, когато можахъ лично да се запозная, да поговоря съ него, да ме облѣхне нѣщо отъ неговия оптимизъмъ, отъ неговата вѣчна усмивка и жизнерадостъ. Като че ли въ неговото лице — азъ се свързахъ съ свѣтовното есп. движение. Още повече, че азъ пжтувахъ за Южна Франция — между миротворцитѣ — по негова покана.

И мислѣхъ си: ето, това е новиятъ животъ, това сж зидаритѣ на новия миръ, свѣтлитѣ братя, които носятъ новитѣ идеи за общочовѣшка хармония, за всеобщъ миръ между народитѣ, за правда и ново възпитание.

Посѣтихъ институтъ Ж. Ж. Русо, срѣщнахъ се съ проф. Pierre Bovet — сжщо есперантистъ, бѣхъ на гости и въ класа на една учителка, кждѣто ми бѣ указано трогателно гостоприемство — ученицитѣ и ученичкитѣ ми подариха картини като привѣтъ до България и българ. ученици и ученички. Институтътъ Ж. Ж. Русо — вѣренъ на принципитѣ на Русо — е международенъ институтъ за ново възпитание — ето, това е новиятъ свѣтъ, който се ражда въ умоветѣ на хиляди студенти отъ всички краища на земята. Поклонихъ се въ музея на Русо — на неговия свѣтълъ духъ, който въ Емилъ е обезсмъртилъ поривитѣ за нови, свѣтли бжднини на природосъобразно, разумно, свободно възпитание,

Пакъ въ Женева по това време се случи конгреса на теософскитѣ общества. Анни Безантъ, Лебдитеръ, Джинарадждадаса и др. апостоли на новата мисль — за единство на религииитѣ, за безсмъртието на душата, за вѣчната еволюция, за вѣчната правда (карма) и пре-

раждането. Тъзи теос. общества навсѣкждѣ въ свѣта се бориха съ материализма като философия и възвѣстиха забравенитѣ истини за естеството на човѣка като микрокосмосъ. И азъ бѣхъ радостенъ да чуя словата на тая, която въ своитѣ книги — Езотерично християнство, Древната мждростъ, Мисълъта, Човѣкътъ и неговитѣ тѣла, бѣше ми дала толкова надежда, вдѣхновена сила.

И тукъ азъ видѣхъ новото, което идва, новиятъ свѣтъ, който се ражда. За мене формитѣ на теос. учение вече не съвпадаха съ абсолютна истина, защото Истината е животъ, който вѣчно твори нови форми, дава нови импулси, но все пакъ — това бѣха носителитѣ на новото — душитъ, които жаждатъ за свѣтлина и творчество, тѣхъ азъ видѣхъ и бѣхъ радостенъ.

Ето какво видѣхъ въ Женева. И въ е. п. д-во азъ говорихъ за чистотата, за въздържанието, за вегетарианството — новото, което идва, и така познахъ още нѣколко нови приятели не само по духъ, а и по идеи.

Въ Женева азъ видѣхъ Духа на новия свѣтъ да работи и да твори.

Какво видѣхъ въ Франция, въ Лагардъ? Има единъ разказъ отъ Емилъ Зола „Наводнението“ — въ който твърде живо е обрисувана водната стихия. Лагардъ — това е едно село, близо до гр. Монтобанъ (къмъ Тулуза). Въ тази областъ р. Гарона придошла презъ пролѣтъта — 1930 г. и много села сж обърнати въ развалини. Само каменната църква и замъкътъ оцѣлѣли. Почти всички други кжши изцѣло или отчасти — сж били съборени. Сърдцераздирателни сцени — каквито описва Е. Зола — сж се случвали презъ това голѣмо и страшно наводнение — едно безспорно народно нещастие.

Отъ Женева съ влака азъ слизамъ по течението на р. Рона до брѣга на Срѣдиземно море — привѣтствуватъ ни вълнитѣ — и следъ това отново на сѣверъ — до гр. Монтобанъ съ автомобилъ — пристигамъ въ замъка на с. Лагардъ, кждето намирамъ вече организирани доброволци — отъ 12 народности — да работятъ безплатно. Следъ голѣмата война у нѣкои миролюбци — въ Швейцария — идва идеята вмѣсто чрезъ военни приготовления и военна повинностъ, да бранятъ своето отечество по съвсѣмъ новъ начинъ, чрезъ създаване връзки на обичъ и приятелство съ другитѣ народи, чрезъ служене и работа, чрезъ мотика и лопата, а не съ пушки и топове. И ето конкретниятъ изразъ: събиратъ се въ Лагардъ — нѣмци, австрийци, англичани, французи, шведи, норвежци, холандци, датчани, швейцарци и пр. хора идеалисти — студенти, чиновници, учители, работници и работятъ въ помощъ на пострадалитѣ французки селяни. Работятъ безвъзмездно. Френското правителство отпуска само за храна; квартируватъ въ замъка: въ долния етажъ и въ градината — сами си плащатъ пжтнитѣ разноски. Идватъ и работятъ по 2—3—6 седмици — всѣки, кой колкото желае. Отъ май до октомври продължава работата. Тежка физическа, уморителна работа по 8½ часа всѣки день. Доброволна, строга, почти военна дисциплина. Само че безъ пушки и ножове. Не за война и умраза. Служене отъ любовъ, доброволно — за създаване нови международни връзки, нови отношения. Представете си за моментъ: случи се нѣкжде землетресение — напр. както бѣ въ България

— въ Пловдивско. Веднага дойдатъ нѣколко стотини или хиляди доброволци отъ съсѣднитѣ държави (или отъ по-далечнитѣ), работятъ безплатно. Можемъ ли ние да забравимъ проявената доброта, любовъ? Никога.

Сжщото нѣщо азъ видѣхъ съ очитѣ си, съ собственитѣ си очи въ Лагардъ, макаръ и въ малъкъ мащабъ. Осемдесетъ души — отъ които 20 души нѣмци (най-много въ сравнение съ другитѣ народности) работѣха съзнателно, безъ заплата — за да помогнатъ не на свои сънародници, а на чуждъ, даже враждебенъ народъ (за нѣмцитѣ). Това бѣха действително истински самаряни, които превръзватъ пребития евреинъ, когото неговитѣ сънародници бѣха отминали. Единъ примѣръ съобразно Евангелието. Единъ примѣръ, който илюстрира новия свѣтъ, който се ражда. Защото стариятъ свѣтъ е на умразата, насилията неправдитѣ, войнитѣ, престѣпленията. Новиятъ свѣтъ — това е свѣтътъ на любовта, милостта, правдата, мира, свободата и подвига.

Азъ видѣхъ въ Лагардъ — новиятъ свѣтъ, който се ражда. Азъ го виждахъ всѣки день. Съ мотика и лопата тѣзи апостоли на новото събаряха останкитѣ на старото, което бѣше рухнало подъ напора на стихията на пролѣтъта, за да приготвятъ условия да се изгради новото, здравото. И азъ виждахъ селяни и селянки французи — да проявяватъ дълбока почитъ, уважение и любовъ къмъ чужденци, къмъ нѣмци, защото Божията Любовъ бѣ проговорила!...

Тѣ ни носѣха плодове, чай, канѣха ни на гости. Тѣхнитѣ домове, градини бѣха отворени за насъ. Защо? Защото ние имахме ключътъ на Любовта. Ние не воювахме съ пушки и топове — за да разрушаваме и грабимъ, а съ мотики и лопати, за да градимъ и помагаме. Мотика вмѣсто пушка! Лопата вмѣсто ножъ! Това, което пророкъ Исаяя пророкуваше. Това, което Христосъ заповѣдваше! Любете враговетѣ си! Довчерашнитѣ врагове — нѣмци, французи, българи, унгарци, англичани — сега работѣха рамо до рамо съ пѣсни и радостъ-творческа полезна, необходима работа! Наистина — това бѣха шепа хора — но тѣ носѣха огънь въ сърцата си и свѣтлина въ умоветѣ си — огънятъ на общочовѣшката братска любовъ и свѣтлината на новата мисль. Никога не ще забравя семейнитѣ общи обѣди и вечери, кждето синовеѣ на много народи като голѣмо семейство заедно се хранѣха, а следъ това общитѣ събрания на пѣсни въ градината, въ която слушахме нѣмски, френски, английски, български, унгарски и пр. пѣсни, И най-после завършвахме съ есперантскитѣ пѣсни на братството и мира. Никога азъ не съмъ чувствувалъ по-дълбоко вложеното въ тѣзи вдъхновени пѣсни, както тогава.

Ние всички бѣхме братя и сестри. (Сестритѣ готвѣха и слагаха яденето. Братята работѣха вънъ. Ставахме въ 5 ч.) Но ние говорѣхме различни езици. И това бѣше голѣма пречка. Една вечеръ азъ имъ говорихъ за гениалното творение на Заменхофъ, за най-лесния и звучния езикъ Есперанто, за възможноститѣ, които ни открива той. Общъ ентусиазмъ и желание да учатъ Есперанто. Но какъ да стане? Нѣма време. Всички сж уморени вечеръ. А друго време нѣма.

Да стоимъ ли и да чакаме? Не! Въпрѣки умората почваме всѣка вечеръ. Следъ работата уроци — по директната метода съ пѣсни, разговори, анекдоти.

Почваме всъки ден през работното време да повтаряме леки есп. изрази. Есперанто стана общата тема. Нѣкои скоро ще си заминаватъ — купуватъ си учебници да го учатъ въ къщи. Други пристигатъ — бърже се информиратъ и започватъ да посещаватъ уроцитѣ. Следъ нѣколко дни почваме да пѣемъ есп. пѣсни. Всички се очудватъ, че толкова познати думи, че толкова лесна граматика! Все пакъ обаче нужна е работа, упражнения трѣбватъ! И сега прелиствайки албума си, скъпи спомени възкръсватъ, мили приятели отъ разни държави по трогателенъ начинъ сж изразили своята признателностъ, че съ Есперанто тѣ иматъ единъ ключъ на сърцата и душитѣ, ключъ, който ни открива цѣлия свѣтъ!

И въ празникъ — следъ обѣдъ, когато всички сж свободни, общи пѣсни въ градината, триумфално шествие съ пѣсни изъ селото — (пѣсни на различни езици и есперанто) до площада всредъ селото. Всички селяни и селянки заобикалятъ пѣвцитѣ — борци за нова култура, за новъ животъ — вестители въ днешния свѣтъ — на новия свѣтъ. Не е ли това образътъ на новото: всички народи въ обща работа, съ музика и пѣсень творятъ радостенъ и красивъ свѣтъ? Вмѣсто армии съ пушки и топове — които да се учатъ да разрушаватъ и убиватъ — доброволци, които веднага съ аероплани и тренове пристигатъ на мѣстото на общото бѣдствие и веднага даватъ нуждната помощъ. Ще има ли тогава врагове? Та това е най-голѣмата лъжа, че другитѣ народи сж наши врагове, че тѣ искатъ да воюватъ, че тѣ ни мразятъ. Никой народъ не иска да убива, да воюва, да мрази. Отъ вѣкове взаимно народитѣ сж мжчени, раздѣляни и отравяни отъ едно лъжливо възпитание. Новото, което идва — туря край на тази лъжа. Цѣлото човѣчество е едно велико семейство, единъ организъмъ, всички народи, малки и голѣми — сж еднакво важни и цѣнни, а най-важното е единството и хармонията на цѣлото, защото въ него е здравието, щастieto, напредъка.

Въ Лагардъ азъ видѣхъ едно скромно, но велико начало на новия животъ, на новия свѣтъ. Нови отношения между народитѣ, не въоръжения и война — а взаимна помощъ и братска любовъ, нова религия, ново възпитание, новъ порядъкъ. Тѣкмо по заповѣдта на Христа. И тамъ азъ почувствувахъ, че нѣма нѣщо по-велико отъ примѣра на дейната, чистата, безкористната Любовь. Че само тази безкористна братска Любовь, която обхваща всички души, безъ разлика на положение, народностъ, раса, може да бжде основа на новъ животъ, на новъ общественъ строй. Нѣма защо да разрушаваме старото. То само ще рухне, то умира. Нужно е само да творимъ новото — още сега, въ този моментъ, тука и навсѣкждѣ. И менъ ми стана ясно, че това, което става сега въ Лагардъ, то е миниатюръ на това, което скоро ще става навсѣкжде. Защото новото съзнание се пробужда навсѣкжде, новата любовь се запалва въ сърцата, новитѣ, положителнитѣ методи се опитватъ вече и даватъ чудесни резултати, новиятъ огънь пламти и се разгаря и искритѣ му хвърчатъ навсѣкжде и възпламеняватъ душитѣ.

„Любете враговетѣ си!“ Обичайте всички хора, всички народи. Обичайте всички живи същества. Въ Любовьта е живота, радостта, творчеството, щастieto, безсмъртието!

Какво видѣхъ въ Парижъ?

Париж — сърцето и умът на Франция, Париж, градът на веселието и удоволствията! Париж — кокетката на днешната култура, който изпитва и съблазнява и погубва.

Има какво да види човъкът във Париж — съ музеитъ му, карт. галерии, Айфеловата кула, Булонския лъсъ и пр. Въ Лувра вие ще видите историята на изкуството и великитъ творения на всемирнитъ майстори ще затрогнатъ душата ви. Отъ Айфеловата кула вие ще видите цѣлия Парижъ — съ неговото величие и нищожество, — съ неговитъ хоризонти и съ неговия димъ, съ неговата култура и техника и съ неговата бѣдностъ и неправди.

А вечеръ по освѣтенитъ булеварди, между пѣстро общество — видѣнието на стария свѣтъ, който залѣзва и който все пакъ е още силенъ да погубва много и много души въ мжтнитъ си вълни!...

Но и въ Парижъ азъ видѣхъ новия свѣтъ, който изгрѣва. Въпреки, че хората пиятъ виното като вода, и да пиешъ вода вмѣсто вино — значи да бждешъ чудака, все пакъ и въ Парижъ, и въ Франция, страната на виното и удоволствията, има смѣли борци за чистъ, трезвенъ животъ. Азъ намѣрихъ една шепа отъ тѣхъ въ ложата на I. O. G. t. — начело съ проф. Легренъ, който ме прие ласкаво и още по-ласкаво привѣтствува България въ мое име. Макаръ че ние сме младъ народъ, груби и невъзпитани външно, въ бълг. народъ има пориви, стремежи, идеализъмъ, готовностъ за жертви. Новитъ, идейнитъ движения показватъ това. Приемътъ, който проф. Легренъ — въздържател и вегетерианецъ, рѣдкъ по своята искреностъ човѣкъ — е намѣрилъ въ България, му е открилъ душата на нашия народъ. Проф. Легренъ е голѣмъ приятелъ на България и не намира думи — и въ печатъ и въ сказки да хвали новата, младата, идейната България — на ентусиазираната младежъ, която иска да освободи бълг. народъ отъ едно страшно и позорно робство — робството на алкохола. Робство, което ни коштува стотица хиляди жертви и милиарди данѣци, робство, толкова страшно, колкото и войната, а може би и по-страшно!...

Въ Парижъ азъ се запознахъ и посѣтихъ т р е д ю н и о н и т ъ — едно извънредно симпатично общ. движение за реформи въ живота. Това сж хора, които съзнаватъ, че съвременната цивилизация се изражда, че народитъ по пѣтя на алкохолизма, месоядието, тютюнопушенето, градския животъ, войнитъ отиватъ къмъ гибель. И тѣ надаватъ зовъ за опомване, за събуждане отъ хипнозата на егоизма — за възраждане, за новъ природосъобразенъ, чистъ, трезвенъ животъ въ лоното на природата, за природосъобразна — растителна и плодова храна — предимно въ ест., сурово състояние — вегетарианство и вегеталианство, за миръ, разоръжение и за ново възпитание. Близко до Парижъ тѣ иматъ лѣтна колония, кждѣто всрѣдъ природата живѣятъ на палатки, приучвайки се къмъ ест. условия на братския животъ.

Въ самия градъ тѣ иматъ нѣколко вегетариански гостилници. Азъ посѣтихъ гостилница „Питагоръ“, кждѣто имахъ и сказка за България и новитъ реформени движения. Понеже между тѣхъ имаше група есперантисти — моята задача бѣ по-лесна. Азъ още единъ пѣтъ се убѣдихъ, че Есперанто е незамѣнимъ като средство лесно и достъпно за всички — за общение съ всички народи и за опознаване съ новитъ движения.

Най-симпатичното въ това движение „Trait-d Union“, както и самото име показва, е връзката на новите идеи — тука ние намираме обединени въ едно цялостно движение обосновано научно от тяхния водител Demarkette — идеите за въздържание, вегетарианство, природосъобразен живот, пасифизъм, ново възпитание, есперанто. Всичко това е колкото разумно, толкова и наложително. Обаче въ другите страни, напр. Англия, Германия и пр., аз видях че съществуват отделни съюзи за борба съ алкохолизма, съ никотинизма, съ месоядието, съ войната и пр. Менъ ми се струва, че съ общи усилия — обединени — на религиозна, научна и философска основа — всички тия движения трѣбва да се слѣятъ въ една мощна, буйна рѣка — въ същността тѣ се допълватъ и подпомагатъ и затова заедно тѣ могатъ да представяватъ голѣма сила. Новата култура ще бѣде култура на синтеза, на обединенията, на хармонията. Всѣки на своето мѣсто въ правилно отношение къмъ другите. Единъ много цѣненъ урокъ отъ Франция. Може би защото френскиятъ народъ е заплашенъ най-много отъ израждане.

Азъ видяхъ въ селата хилави, слаби, изродени деца, плодъ на алкохолизма и разврата. Това чака всички народи, ако вървимъ по сжщия пѣтъ. Новиятъ свѣтъ обаче е свѣтъ на трезвеностъ, чистота, цѣломѣдрие; свѣтъ на хармония, здраве, природосъобразенъ животъ, свѣтъ на справедливостъ и работа въ обществото; на миръ и хармония — въ международния животъ.

Въ всѣки случай и въ Парижъ — крепостта на стария свѣтъ (защото всички голѣми градове сж крѣпости на старото), и тамъ азъ видяхъ новия свѣтъ, който се ражда и сочи утрото на свѣтло бѣдаше.

Има навсѣкжде борци, има навсѣкжде творци, има навсѣкждѣ свѣтли души и пламенни сърдца. Нима не е Франция, която даде Викторъ Хюго, Русо, Роменъ Роланъ и плеада свѣтли мѣже, които се бориха за свѣтлина, братство и свобода.

Франция за менъ е Франция на свѣтлото, разумното, доброто. Преди сто години отъ Франция се носѣше това новото, което идваше и раздвижваше свѣта.

Да търсимъ навсѣкжде доброто, разумното, положителното — това е методътъ на новата култура. Защото всичко лошо и неразумно е само непроявено добро. То ще порасне, ще се развие, ще просвѣтне, ще узрѣе като Добро.

Въ Франция съществува едно рел. общ. движение, твърде радикално, близко по соц. идеалъ съ нашите едновременни богомили. То се нарича християнски социализъмъ и има за цѣлъ да осъществи общ. идеали на Христа за Царството Божие, безъ насилие и кървави революции. Водителъ на това движение е Paul Passy — наричанъ дѣдо Павелъ: На ю. изт. отъ Парижъ — въ красива мѣстность е тяхната колония „Liefra“ (Liberté, égalité, fraternité). Още въ Женева азъ се запознахъ съ една негова последователка, която ме посвѣти въ принципите на това учение, което въ сжщностъ е Христовото учение, Благородни и искрени души отъ цѣла Франция се обединяватъ, за да приложатъ учението на Христа; отричатъ частната собственостъ, насилието, войната, като несъвмѣстими съ Божията любовъ. Не е ли това новиятъ свѣтъ, който се ражда въ нѣдрата на стария? Не е ли това изгрѣвътъ на новата култура?

Алберт Калевъ

Строежът на човъка споредъ кабалистите

Отъ любовъ да прояви своето неизказано блаженство Първоизточникътъ създалъ Вселенната отъ материалната и духовна страна на своята природа. Той създалъ свѣта, защото едно отъ свойствата на Божествената природа е да се проявява, та и творенията да участвуватъ въ неговата блаженство.

Като изложиме главната сжщина на окултната наука, ние считаме благосклонния читателъ достатъчно подготвенъ, за да разбере тия объяснения, които дава окултната (кабалистичната) наука на божественитѣ явления. Въ тия страници ние ще запознаемъ на кратко читателя съ кабалистичното учение за строежа на човѣка.

Споредъ това учение човѣкъ е крайно сложно сжщество. Той се състои, ако така можемъ се изрази, отъ седемъ различни начала, съединени помежду си не както звената на верига, но като проникващи се едно друго, подобно на звуковитѣ вълни или акордитѣ, които проникватъ и изпълватъ едно и сжщо пространство, сливайки и преплитайки се, като всѣка звукова вълна запазва своето, само ней собственото число на трепетитѣ.

Тѣй като съвременнитѣ езици нѣматъ думи, предаващи точно и кратко смисъла на тия седемъ начала, то ще ги преведемъ само приблизително. Названията имъ сж следнитѣ:

1. Адонай	или	Богъ.
2. Йехида	„	Мировата душа (безименна сжщина).
3. Нешама	„	Безсмъртенъ духъ (индивидуалното начало).
4. Бина	„	Разсждъка (мисълта)
5. Нефешъ	„	Душата (съзнанието).
6. Руахъ	„	Жизнена сила (деятелна душа).
7. Зохаръ	„	Ефирно тѣло (етеренъ двойникъ).
8. Айнъ софъ	„	Нищо—безкрайностъ.

Що е Адонай? Еврейската (кабалистическата) дума Адонай означава: мировиятъ, универсалниятъ Духъ. Всички велики религиозни системи едногласно признаватъ сжществуването на такъвъ универсаленъ Духъ и го зоватъ съ различни имена: Богъ, Брами, Адонай и пр. За това нито единъ разуменъ човѣкъ нѣма да отрича еднаквостта на нѣщата, ясни като день. Както златото съставлява сжщината на всички златни предмети, така и Божествениятъ Духъ или природната сила прониква цѣлата Вселена и представлява отъ себе си Универсалното Съзнание, съставлява сжщината на всичко въ свѣта. Отъ тоя Универсаленъ животъ и съзнание произтича всичкиятъ органически животъ, а сжщо и индивидуалното съзнание, немислимо безъ първото. Библията, а сжщо и ученията на всички истинно велики философи считатъ сжществуването на едната сила въ Вселенната необходима за исканията на разума, фактъ общеизвестенъ и признатъ отъ всѣкого, за който не е нужно много да се говори. Прочее, това многословие все пакъ не би убедило ония, у които все още отсъствува способността да разбиратъ истината. Въ тая статия ние нѣма защо да се задълбочаваме

въ тая сжщност, защото това висше начало е еднакво у всички човѣци и при предстоящите разсждения особна роля нѣма да играе.

Що е Йехида? Йехида, второто начало, сжщо както и Адонай, въ всички людѣе е едно. Йехида — мировата душа — е субстанциалната страна на Божеството, когато Адонай е духовната страна. Човѣшкиятъ езикъ е твърде бѣденъ, за да се изразятъ ясно тия възвишени понятия. А като се говори тукъ за субстанцията, не трѣбва да си представляваме нѣщо подобно на нашата груба земна материя, защото тука става дума за невидимия отъ насъ тънъкъ ефиръ, който може да се познае само отъ духовния човѣкъ. И тъй, Йехида е първобитната, още не успѣлата да се диференцира субстанция, отъ която е произлѣзла цѣлата Вселенна. Всичко, което има образъ и форма, е станало по съизволение на Духа — сгжствяване на Йехида. Даже невидимия отъ насъ ефиръ, най-нежната и тънка субстанция, която се допуска отъ нашата съвременна наука, представлява вече доволно силна и груба сгжстеностъ на Йехида. Така че срѣдниятъ човѣкъ на нашата съвременна еволюционна ера съвсемъ не е въ състояние да си състави вѣрна представа за природата на Йехида.

Едновременно Йехида представлява отъ себе си мировата свѣтлина и при това — свѣтлината Духовна, защото свѣтлината и въ духовния миръ не е нищо друго, а извѣстенъ родъ ритмични колебания или вибрации на частици отъ Йехида. Познатата намъ слънчева свѣтлина е само отражение на духовната свѣтлина въ физическото поле. Човѣкътъ, който е достигналъ развой, да познава вътрешния си строежъ и ясно да съзнава и йехидическото си начало, наричатъ Раби (учителъ), сиречь просвѣтенъ отъ свѣтлината на истината (познанието).

*

Що е Нешама? Първитъ две начала сж универсални, а третото — индивидуално и символизира свойствата на съвършенството на духа, който се ражда въ сърдцето на човѣка, когато Адонай (Отецъ, Св. Духъ или Божествената мисль) се съединятъ съ Йехида (субстанциалната страна на Божеството). Въ такова сжщество сж съединени дветъ начала, сиречь Адонай и Йехида и съставляватъ вътрешната сжщина на Нешама (безименната сжщина) и го проникватъ тъкмо тъй, както мировото пространство съ всичко, щото съдържа. Въ Нешама — Адонай и Йехида (Божествената Мисль и субстанциалната страна на Божеството) приематъ форма индивидуална, за да се противопостави видимо (обективно) на самаго себе си. За това споредъ кабалистичната наука Мойсей е индивидуалността на човѣка, която е принудена не веднѣжъ да слиза въ видимия миръ, обличайки се постепенно все въ по-груба материя, достигайки самозаблуда (ограниченостъ, присжца на формата) и страдание, та въ последствие, отстранявайки заблудитъ чрезъ познанието и страданието, да се слѣе съзнателно съ своята истинска божествено-духовна природа. Когато душата (човѣшката индивидуалностъ) въ повторно въплощение мине презъ жизнения опитъ, за да се избави отъ страданията и побѣди смъртъта, тогава се ражда но-

виятъ божественъ човѣкъ, сиречь Раби (учитель), за да проявява окултнитѣ (божественитѣ) сили за благого на човѣчеството.

*

Що е Бина? Тѣмко що казахме: „Нешама е индивидуалността на човѣка, която трѣбва да познае свѣта съ заблужденията му и страданията му, та по тоя начинъ да разбере истинната своя природа.“ Тия необходими познания човѣкъ може да придобие, само когато се спусне въ материалния миръ и се съедини съ физическитѣ сили. Висшата отъ тия сили е разсѣдка (разума). Бжде ли извиканъ къмъ дѣйность за материални потрѣбности, разсѣдкѣтъ трѣбва да търси и намѣри средствата да удовлетвори всички тия житейски потрѣби.

По тоя начинъ разсѣдкѣтъ се явява като отблѣсъкъ на силитѣ, изходящи отъ Нешама; това е лжчѣтъ, хвърленъ отъ Нешама въ видимия свѣтъ за удовлетворение земнитѣ потрѣбности.

Разсѣдкѣтъ или Бина е само едно разклонение на човѣшката индивидуалность и представя отъ себе си личното съзнание. Съ негова помощъ личността събира физическата си опитность въ личното си битие. Съ други думи: Бина е излъчване на индивидуалното съзнание, характерно въ нисшето царство на природата и, тѣй да кажемъ, предназначено да служи за нисшитѣ задачи, Поради това тоя лжчѣ се отождествява съ нисшитѣ сили и потрѣбности (като: половата любовь, умразата, гневътъ, властолюбието и други); той е нисшето, лично „азъ“, търсящо земни радости и човѣшка „мѣдрость.“ Макаръ че по вътрешната си сѣщина да е духовно свойство, все пакъ разсѣдкѣтъ се отождествява съ материята, съ видимото тѣло, понеже е загубилъ съзнание за духовния си произходъ.

Въ предното си състояние той може да се върне само като напусне материалната си сфера и се съедини отново съ своя Отецъ — Адонай, Йехида, Нешама.

*

Що е Нефешъ? Петото начало „Нефешъ“ представлява отъ себе си сборъ отъ човѣшкитѣ страсти и влечения, сирѣчь тия само, съ които се отождествява лжчѣтъ — съзнание, излизащо отъ ума (разсѣдка). Тия космични сили господаруватъ надъ лжча „разсѣдка“ до тогава, докато последниятъ не познае истинския си властитель — мировата душа и не му се покори напълно. Всѣкоя отъ многочисленнитѣ страсти и влечения, каквито сж: пьянството, лакомията, умразата, злобата, завистьта и т. н. като се слѣе съ съзнанието на нисшето „азъ“, превръща разсѣдка въ свой покорень слуга. Тѣй като тия влечения всѣкога сж напжтени къмъ областъта на чувствената природа, кждето сжщо сж устремени желаніята и животинскитѣ потрѣбности, то тия сили се наричатъ животински сили, а съотвѣтната имъ природа — животинска природа на човѣка.

*

Що е Руахъ? Това е индивидуалната жизнена сила на човѣшкия организъмъ, която го управлява по волята на господстващитѣ въ него направления. Тая сила можемъ да сравнимъ съ пара, която

движи машината. Ако жизнената сила се изчерпи, то тѣлото (машината) спира, понеже не е въ състояние да изпълни повеленията на духа, тогава тоя последния напуска тѣлото, до като следъ изтичане на известно време въ съотношение съ вѣчнитѣ закони на природата, отново си създаде тѣло (органъ).

Що е Зохаръ? Всѣка сила, както знаемъ, трѣбва да има проводникъ (свой носитель), чрезъ който тя би могла да се прояви. Такъвъ проводникъ на Руахъ (жизнената сила) се явява това, което по кабалистически се нарича Зохаръ, на нашъ езикъ може да се нарече „ефирно тѣло“, етеренъ двойникъ, точно копие на което е нашата видима плътъ. По своята природа етерното тѣло принадлежи на физическото поле, както и нашата плътъ, и се отличава отъ последната по това, че неговата материя е много тънка. ефирна, за това е невидима за очитѣ ни. Както се каза, грубото ни материално тѣло е точно копие на Зохаръ, и макаръ отъ незнание мнозина да отричатъ съществуването на тоя проводникъ, но като най-добро доказателство на нейното съществуване служи тоя общепознатъ, но навѣрно криво обясняванъ отъ съвременната физиология, фактъ, че ампутиранитѣ запазватъ усѣтъ въ отнетия отъ тѣхъ членъ, изпитвайки въ него често силни болки. Причината на това, на пръвъ погледъ, странно явление се крие въ това, че ампутицията може да отнеме само физическия, но не и ефирния членъ. А тъй като ефирното тѣло служи не само за проводникъ на петѣтъ сетива, но и самитѣ чувства се намиратъ въ него, то ефирното тѣло е въ състояние да възприеме усѣтъ и безъ видимо материално орджие. Така, въ време на сънъ всички свои усѣти и впечатления ние възприемаме съ ефирния си проводникъ, тогава когато грубо материалната плътъ ги не чувствува.

Ето накратко описанитѣ седемъ начала, които влизатъ въ строежа или организацията на човѣка, както го разбира кабалистичната наука. Нашата грубо материална плътъ (Айнъ Софъ) не принадлежи къмъ началата (принципитѣ), влизащи въ състава на човѣшкото строение, понеже тя нѣма свой собственъ животъ, а служи като обиталище или физически проводникъ на седемѣтъ начала и е само продуктъ на съединената имъ дейность; въ кабалистичната математика плътъта (тѣлото) се равнява на нула.

Изложеното на кратко тукъ учение на кабалистичната наука за строежа на човѣка е твърде важно и ни дава въ рѣцетѣ ключа за обяснение проводницитѣ (медиумитѣ). Пристѣпвайки къмъ самитѣ обяснения, ние, преди всичко, сме длѣжни да се запознаемъ съ процеситѣ, що се извършватъ при тъй наречената „смъртъ“ на човѣка.

Следъ всичко казано съвсемъ естественъ е въпросътъ: „Съществува ли изобщо смъртъ?“ И ако отговоримъ — да, то въ що се състои тя? Ако подъ смъртъ разбираме абсолютно прекратяване и унищожение на всѣкакъвъ животъ, то такава смъртъ кабалистичната наука не признава. Животътъ не може да бѣде съвършено унищоженъ. Даже мъртвото тѣло е пълно съ животъ. Нима процесътъ на разлагането не е резултатъ отъ жизнена дейность? Милиарди нисши организми отъ невидимитѣ съ просто око микроби до голѣмитѣ червеи включително се зараждатъ въ него и го изяждатъ. Нѣма пространство въ цѣлата вселенна, гдето да нѣма животъ или съзнания, ма-

каръ степенъта на тѣхнитѣ проявления да е твърде различна. Човѣкъ отдавна знае, че животътъ е движение. Човѣшкитѣ чувства сж способни да възприематъ само ограничено число движения или трептения. Всички родове движения или животи сж недостъпни за чувствата на човѣка, тѣ изглеждатъ като че съвсемъ да не съществуватъ за него. Отъ това още не следва, че вънъ отъ достъпния за човѣшкитѣ чувства кръгъ действително нѣма животъ. Напротивъ, има безкрайно много движения, даже цѣли мирови области, недостъпни за грубитѣ наши физически чувства, а всичко това за насъ нагледъ не съществува. Ще спомененъ само за живота на единъ атомъ, който е толкова по-малкъ отъ микроба, колкото земното кълбо въ сравнение съ Вселенната, и все пакъ той представлява отъ себе си сжщинска миниатюрна слънчева система, чиито тѣла се движатъ съ такава скоростъ, за която нищо не е въ състояние да ни даде представа.

Човѣкътъ все пакъ има възможность да развие въ себе си много по-тънки чувства и чрезъ тѣхъ да възприеме съответно и много по-тънки трепети и движение. Кабалистичната наука учи, че зародишитѣ на висшитѣ (метафизическитѣ) чувства сж заложени въ човѣка, и при извѣстни благоприятни условия той е въ състояние да развие въ себе си способности за възприемане на такива познания, за които съвременната култура и понятие нѣма.

Такива изпредили човѣчеството люде, развили въ себе си висшитѣ способности на чувствениятѣ възприятия и духовно познание, е имало въ всички времена; тѣмъ сж били достъпни нѣща и области, скрити за другитѣ смъртни; тѣ сж могли съзнателно да се проявяватъ и да живѣятъ въ видимитѣ и невидими области на цѣлокупната природа. За това сж знаели, що става съ човѣка при минаването му отъ материалния миръ въ задгробния. На основание на тия свои сведения и наблюдения тѣ твърдятъ, че при настѣпване на смъртъта, сиречь когато тѣлото повече не е въ състояние да отговаря на волевитѣ импулси на индивидуалността (душата) и тая последната напуска тѣлото, тогава се развиватъ други нови чувства и способности за възприемане, а на съзнанието се разкрива другия свѣтъ, недостъпенъ за физическитѣ чувства на земния човѣкъ. Съ настѣпване на тоя моментъ на реда си се прекратява живота въ физическия свѣтъ, поради липса на пригодни за проява въ него органи. За това при нормални условия, физическия миръ за мъртвитѣ сжщо тѣй малко съществува, както за насъ, живущитѣ на земята — въ материалното грубо — чувственото тѣло на видъ не съществува задгробниятъ миръ.

Отъ всичко казано се вижда, че смъртъта не е пълно (абсолютно) унищожение, но само промѣна въ състоянието на съзнанието, преходъ отъ земното въ по-горно състояние.

Тоя преходъ не се извършва внезапно, съ единъ замахъ, а обикновено, преди да е настѣпило пълното отдѣляне на човѣка (индивидуалността) отъ трупа, минава единъ или два-три дни. Въ случай на летаргия или екстазъ, наркоза и др. нѣма още пълно отдѣляне на душата отъ тѣлото, а човѣкътъ е съединенъ още съ своето тѣло чрезъ тѣй наречената магнетическа нишка и може пакъ да се върне въ него. Веднѣжъ настѣпило пълното отдѣляне на душата — връщане по-вече нѣма; въ тѣлото почва процесътъ на гниене, развива се живота

на микробитѣ, и тѣлото се разлага на съставнитѣ си части. Човѣкътъ обаче (индивидуалността) продължава да живѣе въ тѣй наречения „астрален миръ“, въ тая универсална област на съзнанието или въ тоя космически планъ (поле), който у кабалиститѣ е извѣстенъ подъ името „мирътъ на духоветѣ“. Споредъ кабалистичното учение тоя планъ на вселената, както и всички други, има седемъ подраздѣла, отъ които най-низкия, мѣстопребивание на незадоволенитѣ и необуздани страсти и влечения, се нарича „Генанъ“ (адъ). Тѣй като всички неудовлетворени страсти като огънь горятъ човѣка и му причиняватъ неизразима мъка, то тая област носи името „Адъ“ (Генанъ). Вториятъ, третиятъ и четвъртиятъ подраздѣли на астралния планъ съответствуватъ на нисшето земно състояние, тѣй като земното ни състояние е точно отражение на тия три подраздѣления на астралния миръ. Тукъ влизатъ въ часа следъ смъртта по-вече отъ съвременнитѣ люде.

Лошитѣ хора отъ тука минаватъ въ „Генанъ“ — въ ада или чистилището, а добритѣ получаватъ пропускъ къмъ тритѣ по-висши сфери на астралния миръ, който у кабалиститѣ носи името „страната на вѣчното лѣто“. Благодарение на това, че повечето люде иматъ както лоши, тѣй и добри качества, то за човѣка е необходимо да премине презъ седемтѣ подраздѣла, така че до времето на минаването си въ Ганедемъ (рая или небесата) да очисти нисшата си природа, която съответствува на тия сфери отъ астралния миръ. При внезапната смъртъ (отъ нещастенъ случай, на война, убийство и др. п.), когато душата се отдѣля отъ тѣлото неочаквано, човѣкъ често не иска да вѣрва, че е „умрѣлъ“, защото той минава въ една отъ тритѣ последни сфери на астралния планъ, толкова сходни по своитѣ условия съ калния земенъ животъ, че нему се струва, като да е още на земята.

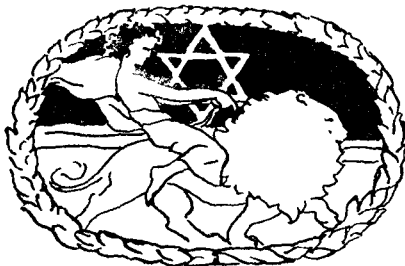
Въ астралния планъ почва малко по-малко да се отдѣля висшето начало отъ нисшето, защото колкото по-скоро е починало грубо-материалното тѣло, толкова по-бързо всички начала на човѣка губятъ връзката си и всѣки се стреми къмъ съответното му въ универсалния планъ съзнание, Ефирното тѣло, както грубата плътъ гние и се разпада, сѣщо се разлага на съставнитѣ части. Руахъ, жизнената сила, на свой редъ се връща въ космичния резервоаръ или универсалния океанъ на живота. Чувствената природа, страститѣ и желанията си оставатъ въ „Генанъ“ (чистилището), мислителна сила преминава въ своя менталенъ планъ (мисловния миръ), а висшето начало — Адонай, Йехида, Нешама, тая безсмъртна индивидуалност на човѣка стѣпва въ духовния, божествения миръ. Тая раздѣла на висшето начало отъ нисшето става много или малко по-бързо, споредъ сплотеността между имъ. Люде, които сѣ се стремили още въ земния животъ да осъществятъ идеала за висше съвършенство, истинска мъдростъ и светостъ, проявявайки самоотвержено любовта къмъ всички същества, много по-бързо ще минатъ презъ нисшитѣ области, отколкото тия, които въ земния си животъ сѣ проявили лоши наклонности: егоизъмъ, чувственостъ, честолюбие и т. н. За тия последнитѣ ще трѣбва много по-продължително време за процеса на разлжчване висшето начало отъ нисшето.

Следъ като се свърши тоя процесъ, всѣко начало живѣе още малко време самостоятелно на съответния му планъ. Тогава чувствената

природа, страстите, желанията и Бина (обективния умъ) преминаватъ въ скрито състояние, когато висшето начало — човѣшката индивидуалностъ — се наслаждава съ истинско блаженство, съответно на плодетъ на земния си животъ.

Продължителността на тоя периодъ на блаженство е също твърде различна и се колебае между сто години и хилядолѣтие, въ зависимостъ отъ качествата на земния животъ. Когато добитата отъ човѣка опитностъ въ земното му въплотение е напълно усвоена, преработена въ съответни способности и повече нѣма причини да го задържатъ въ висшия мирове, тогава настъпва моментъ за новото постепенно потопяване на индивидуалността въ материалния миръ. Като простира своитъ пипала въ нисшия планове на космоса и постепенно се облича въ нисшия начала Бина, Нефешъ, Руахъ и Зоаръ — разждъка (умъ), душата (съзнанието), жизнената сила (дейтелната душа) и ефирното тѣло (етеренъ двойникъ), тя отново се готви да извлече изъ съответни области на вселената потрѣбнитъ ѝ нови есенции и сокове. Въ тоя вѣчно повтарящъ се кръгъ на раждане и смъртъ индивидуалността трѣбва да расте и се развива. И това се повтаря до тогава, до като се освободи отъ заблужденията и чувствената си природа, до като изчерпи всичко, що може да научи въ нисшия области на съзнанието; само като бжде въ състояние да прояви въ себе си своята истинска, божествена природа въ всичката ѝ чистота и светостъ, ударва часътъ за спасението ѝ отъ страдания и тя бива свободна отъ ново въплотение и смъртъ, отъ немощъ и болести, отъ земни радости и скѣрби. Това блаженство може да ѝ достави само кабалистичната (божествената) наука, скрита въ всички мирови религии.

Като разумѣе нищоожеството на всичко видимо и познае Божествената Истина, индивидуалността окончателно и безвъзвратно скѣсва съ всичко нисше.

Д. М. З. Инсаровъ.

Графология.

У човѣкъ съ изострена нервна чувствителностъ, спривавостъ чиято деятелностъ, се отличава съ неравномѣрно приложение на енергията и се характеризира съ отдѣлни, различни по напрежение нейни избухвания, сѣщо така почеркътъ е неравномѣренъ, геометрически неиздържанъ (налѣгането ще бжде сѣщо така разпредѣлено съ неравни натискания, разни размѣри на буквитѣ въ една дума). За това проф. Шнайдемилъ въ своя трудъ, посветенъ на учил. възпитание („Графологията въ служба на училището“) съветва родителитѣ и възпитателитѣ да се отнасятъ особено грижливо и внимателно съ дете, почеркътъ на когото показва подобни особености.

Забелѣзано е, че въ време на бременностъ почеркътъ на женитѣ претърпява извѣстни измѣнения (става по наклоненъ и по-неравенъ); това нѣма да ни се види чудно, ако вземемъ подъ внимание, че жената въ това време проявява много странности, настроения и даже въ мислитѣ, въ своето поведение, капризи, които силно се хвърлятъ на очи. Извѣстниятъ нѣмски психиятъръ Крепелинъ, напримѣръ, доказва, че отъ общото число на душевни разстройства у жената 14⁰/₀ се падатъ презъ различнитѣ периоди на бременността.

За сега въобще може да се счита за твърдо установенъ фактъ измѣнението на почерка при всѣко разстройство на нервната система, което се явява по-рано отъ всички други симптоми на болестъта.*) Слабитѣ разстройства на писмената речъ, посочва Е. Бурински, на които обикновено не обръща внимание самъ писачтъ, сѣ много разпространени и едва ли ще се намѣрятъ хора, които да не сѣ прекарвали това, макаръ и временно. Незначителни неправилности въ кръвообръщението, въ храненето на мозъка, неминуемо се отразяватъ на почерка, и ако ние не забелязваме това, то е само затова, защото сме привикнали да не следимъ за почерка си. Първитѣ признаци на умората сѣщо така се отразяватъ на почерка, който става по едъръ; при силна умора се явява треперене въ тънkitѣ черти на буквитѣ. Оттукъ се вижда, каква роля може да изиграе графологията по въпроситѣ за гигиената на умствения и физич. трудъ.

По сѣщия начинъ върху почерка влияятъ и временнитѣ нарушения на мозъчната деятелностъ, предизвикани отъ различнитѣ състояния на наркотическо възбуждане,

Съвременнитѣ характеролози установяватъ, че всѣка професия се характеризира съ опредѣленъ сборъ отъ признаци, които представятъ отличителнитѣ страни на дадена професия. Така напр. военната професия изисква издържливостъ въ характера, самообладание, решителностъ, досетливостъ. Младежи, въ почерка на които има тѣзи признаци, посочващи подобни качества на характера, безусловно ще

*) Забелязалъ съмъ, че на лица, страдащи отъ нервно разстройство, действуватъ успокоително всѣкидневни упражнения въ писане (бавно и внимателно преписване на краснописни образци).

бждатъ по-подходни за тази професия, отколкото ония, почеркътъ на които показва нерешителностъ, неуравновесеностъ, нетърпеливостъ и др. „Преди всичко, не подлежи на съмнение, че различнитѣ професии въ различна степенъ засѣгатъ тѣзи или онѣзи основни способности и склонности на човѣка“ — посочва известниятъ руски характерологъ А. Ф. Лазурски. Никой не ще откаже, казва по-нататкъ, — че професията на учения изисква много по-вече способности къмъ систематическо, последователно, логическо мислене, отколкото професията на композитора или на диригента на оркестъръ; сжщо така несъмнено е, че авиаторътъ трѣбва да притежава по-голѣма смѣлостъ, решителностъ и самообладание, отколкото дребниятъ търговецъ, който прекарва всичкото си време въ дюкяна*).

Тѣй сжщо не можемъ да си представимъ музиканта безъ преобладаване на звукови, а художника — безъ преобладаване на зрителини усещания.

Така, графологическитѣ данни могатъ да служатъ като ценно спомогателно сръдство при опредѣляне наклонността къмъ тази или онази професия или при изборъ на лица за отговорни длѣжности.

Дългогодишното занимаване съ известна професия трѣбва да се отрази и на почерка. Така напримѣръ, почеркътъ на лѣкаритѣ въ рецептитѣ има безусловно нѣщо общо. Образностъ въ представитѣ**), творческата фантазия, присжща на художници, поети, се изразява напр. въ известна стилизация, фигурностъ въ рисуване въ буквитѣ, често пжти въ типографността на главнитѣ букви.

Математицитѣ дотолкова привикватъ въ писането на формули и цифри, че въ почерка имъ нѣкои букви съвсемъ напомнятъ алгебрически знаци. Сжщо тѣй у лица, които се занимаватъ съ цифренъ трудъ, нѣкои букви поразително приличатъ на цифри напр.: букв. „з“ на 3, буквата „в“ на 6, буква „о“ най-често се изобразява обратно, тѣй като тѣ привикватъ да свѣрзватъ цифрата — 1 съ „о“ напр. „10“; музикантитѣ пишатъ често буквитѣ прилични на ноти (глед. автографа на Листа).

Сжщо така оставятъ отпечаткъ на почерка и занаятията съ писменъ трудъ, макаръ че въ дадения случай този трудъ трѣбва да се подраздѣли на две главни групи: механически и творчески.

При механическия буквитѣ сж почти много ясни, почеркътъ почти краснописенъ, главнитѣ букви често сж украсени съ канцеларски завивания; вториятъ, творческиятъ, има ржкописъ често пжти съ много неразбранъ почеркъ, даже въ отдѣлнитѣ подробности некрасивъ, но образуващъ едно хармоническо цѣло, благодарение на лекостта, бързината и свободата, съ която е писано (най-често почеркътъ на учителитѣ, литераторитѣ).

Рускиятъ писателъ Н. Агнiewiczъ ми разказваше, че едновременно съ промѣната въ направлението на неговото творчество се измѣнилъ донѣкжде и външниятъ видъ на почерка му.

Обаче, трѣбва да се почертае, че графологията като се явява добро помощно сръдство при опредѣляне наклонността къмъ тази или онази

*) Проф. Лазурски — Класификация на личноститѣ, 1925 — Ленинградъ.

**) Проф. Лазурски — Класификация на личноститѣ 1925. Ленинградъ.

професия, въ сегашното ѝ състояние не може да определи съ какво се занимава въ това време пишещият, което се заемат да определят най-често дилетанти графолози, които нѣмат научна основа, а се ръководят въ своитѣ заключения не отъ определени данни, а главно отъ фантазия и „вдѣхновение“.

Една отъ причинитѣ, която спѣва правилното развитие на графологията споредъ справедливата белѣжка на неотдавна починалия членъ на нѣмското Графологическо общество Георгъ Майеръ, е непълнотата и недостатъчността на етологическитѣ (характерологически) класификации, съ които за сега разполагаме. (Георгъ Майеръ — „Научнитѣ основи на графологията“, посмъртно изд. 1929 год.)

Еволюционно измѣнение на почерка.

Всѣки почеркъ се характеризира съ определенъ сборъ признаци, които го отличаватъ отъ другитѣ. Има прилични, родствени почерци, но еднакви нѣма — всѣки има само свой почеркъ, и той му принадлежи още отъ първитѣ крачки на обучението по писане, даже ако човѣкъ съзнателно би се старалъ да не отстъпва отъ образцитѣ по писане.

При това трѣбва да се отбѣлѣжи, че всѣки отдѣленъ почеркъ, колкото силенъ и типиченъ да бѣде, съвсемъ не представя отъ себе си нѣщо веднѣжъ за винаги определено, а напротивъ, може да претърпѣва измѣнение и понѣкога много сжществени. Отъ една страна, човѣкъ постепенно се издига въ своя психически уровень (този процесъ на „психологическо растене“ на писането се отличава съ най-голѣма стремителностъ въ първитѣ години на обучението, сжщо и въ юношеската възраст), отъ друга страна — всѣко, каквото и да е сжществено измѣнение на околнитѣ условия и влияния неизбѣжно се отразява на общия складъ на личността и по силата на това и на почерка, при което, ако подобно измѣнение на окръжаващитѣ условия става общо за отдѣлна група или лица, или за цѣлия народъ (презъ време на гладъ, война, революция), не ще бѣде нищо чудно, ако то намѣри определено отражение и въ общия характеръ на писането, така напр.: ние знаемъ епохи, писмото на които се отличавало съ украшения, архитектурностъ и фигурностъ. Писането изглеждало тъй изискано, както билъ изисканъ езикътъ, манеритѣ и външната форма на отношенията. Съвременното писмо е характерно съ своята простота, отсъствие на украшения, на излишни черти, съ икономия въ движенията (за смѣтка на упростяването въ свързване на буквитѣ), съ своя темпъ, — всичко това говори и за характернитѣ свойства на нашата епоха: дѣловитостъ, практичностъ и реалистичностъ. Отразиха се въ почерка и масовитѣ нервни заболявания — резултатъ на войната и гладнитѣ години.

Стремежътъ на жената къмъ еманципация, желанието ѝ да се освободи отъ чувствения животъ и да придобие мъжки качества, безусловно се е отразилъ сжщо и въ почерка на жената. Такива почерци само следъ щателно изучаване ставатъ различни отъ мъжки.

Цѣлъ редъ наблюдения показва, че човѣкъ никога не може да повтори точно своето писмо, както и никога не може да повтаря този или онзи комплексъ отъ чувствування, настроения,

На старостъ почеркътъ се измѣня физиологически и се характеризира съ треперене, като се замѣстватъ правитѣ линии съ закривени. Той се отличава съ това, че въ тънцитѣ черти, а сжщо и въ дебелитъ, намѣсто равни линии, се получаватъ навсѣкжде много малки изкривявания и отклонявания на страна. Буквитѣ се очертаватъ на книгата бавно и обмислено. Почеркътъ почти не се отклонява отъ правата линия: въ него постепенно изчезватъ рѣзкитѣ чѣрти, рѣзкитѣ преходи въ натискането, сжщо така се и уравнива голѣмината на отдѣлнитѣ букви. Въ почерка се явява присжщата на старостъта замѣленостъ въ индивидуалнитѣ особености на писмото. Съвременнитѣ физиолози сж забелѣзали, че следъ извършената операция „за подмладяване“ старческото треперене изчезва*).

Първа задача на графологията е да опредѣли, какъ се отразяватъ на почерка известни психически особености. Това може да стане само чрезъ критическа обработка на извънредно голѣмъ конкретенъ материалъ — посочва рускиятъ ученъ въ отзива си за настоящата книга, професоръ Н. Иванцовъ, сътрудникъ на „Главнаука“, и въ това отношение зя сега е направено много малко.

При това, само на тази основа, — казва той по-нататъкъ, — могатъ да се правятъ обратни заключения, на какви особености на характера посочватъ дадени особености на почерка; задачата е толкова по-трудна, че една и сжща особеностъ на почерка може да е следствие на различни особености на характера, както високата температура на едно парче тель е резултатъ на нагрѣването му на огъня или на слънцето.

Ние често наблюдаваме, че всѣки отъ насъ може да пише съ два почерка, които понѣкога се различаватъ значително (обае въ основния строежъ сж безусловно еднакви), при което се забелѣзва, че единия ние употребяваме за писма къмъ приятелитѣ си, водимъ си бележки въ тевтерчето; въ този почеркъ се вижда свобода, непринуденостъ, той е по-наклоненъ, отколкото вториятъ почеркъ — „параденъ“, строгъ, ясно написанъ и повече правъ. Такава разлика може да се види сжщо между почерка на текста на писмото и почерка, съ който е написанъ адресътъ.

Първиятъ е като нашето домашно облѣкло, а вториятъ представя грижливо закопчания официаленъ, строгъ и по-безличенъ костюмъ, и колкото повече се различава първиятъ отъ втория, толкова по-голѣма е разликата между личния и общественъ животъ на човѣка.

Хора, които пишатъ почти краснописно (особено въ личния животъ) и чийто почеркъ почти не се измѣнява, а е постояненъ, много рѣдко иматъ нѣщо самостоятелно; тѣхния мирогледъ изцѣло се отдава на възпитанието, влиянието на срѣдата, традицията и др. Тѣ се приспособяватъ къмъ готови, установени форми на живота и често не сж въ състояние да се помирятъ съ новитѣ условия и да се приспособятъ къмъ тѣхъ, като не се измѣнятъ до края на живота си, макаръ

*) Споредъ предположението на проф. П. П. Викторовъ, почеркътъ трѣбва да отражава вътрешно и онѣзи нравствени (психически) възстановявания, които сж станали въ човѣка следъ операцията. Съ изучаванията на такива възстановявания въ писмото, въ връзка съ направената операция „за подмладяване“, сега работи авторътъ на тази книга.

че външните условия и окръжаващата срѣда, може би, коренно да сж се измѣнили.

Стремежътъ къмъ самодейность следъ революцията, особено срѣдъ широкитѣ селски маси се е отразилъ сжщо и на общия характеръ на писмото. То стана по-увѣрено, по-непринудено и по-изразително. Почеркътъ се индивидуализира значително, явиха се рѣзки отклонения отъ трафарета, — пробудената творческа фантазия намѣри своя изворъ и въ писмото.

Отдавна между западнитѣ педагози се водѣлъ и се води споръ за премахване на краснописа като задължителенъ предметъ въ училищата. По мнението, изказано на единъ мюнхенски психологически съборъ, много по-важно е да се наблюдава свободното развитие на почерка на учащитѣ се, отколкото да ги изопачавашъ, като се грижишъ за краснописа имъ.

Премахването на краснописа отъ съвременитѣ училища дава вече поразителни резултати. Стига само внимателно да се разгледатъ нѣколко ученически тетрадки и веднага се хвърля на очи силно изразена индивидуалность, самостоятелность и въ сжщото време простота на почерка, вмѣсто бавното, натегнато и безлично довоеноно училищно писмо.

Бързото писане, простотата и свободата на почерка се явяватъ като основно положение въ съвременото училище.

* * * * *

Мисията на богомилството.

Уводни думи.

Не е достатъчно само да изучимъ външната история на едно общество: политическа, икономическа и пр., но трѣбва съ помощта на фактитѣ да достигнемъ до вътрешния му животъ, до дълбокитѣ духовни сили, които работятъ въ него. Ако погледнемъ отъ това гледище на славянството, можемъ да кажемъ, че то се характеризира съ боготърсителство, съ мистицизмъ, но съ особена окраска.

Този мистицизмъ у славянството не е нѣщо отвлечено, чуждо на живота, но характерното е именно въ това, че той е въ прѣкъ контактъ съ живота и води къмъ обединение, побратимяване, съ други думи той води къмъ приложението на любовта и жертвата въ индивидуалния и колективния животъ. Ако искаме да изучимъ духа, който работи у единъ народъ, трѣбва да изучимъ, какъ се проявява този духъ у по-чуткитѣ души, които съ интуиция долавятъ това, което работи въ глѣбинитѣ на народната душа. И наистина, ако изучимъ въ това отношение най-голѣмия клонъ отъ славянската раса, а именно руския народъ, ще видимъ, че както въ самия животъ, така и въ философията и литературата на този народъ е изразена го-репоменатата тенденция.

Нека най-напредъ видимъ нѣкои интересни симптоми всрѣдъ широкитѣ народни маси, които най-ясно характеризиратъ духа, който работи всрѣдъ славянството, толкозъ повече, че тѣзи прояви сж спон-

танни, самобитни. Преди всичко е характерна многобройността на „сектитѣ“, които сж изникнали всрѣдъ руския народъ. И важното е, че тѣзи секти не сж плодъ на интелигенцията, на философи, учени, професори, но на самобитното онова дълбоко, вжтрешно търсене и копнежъ на руската душа! Основатели и разпространители на тѣзи духовни движения въ руския народъ сж били селяни. Такива сж напр. духоборитѣ, малеванцитѣ сютаевцитѣ и пр. Това, което ги характеризира, е приложението на едно нѣщо: нѣа любовта! Тукъ виждаме проява на онова търсене на непосредствено общение съ Бога. Да си припомнимъ и самобитниятъ руски мистикъ — философъ, израстналъ всредъ народнитѣ маси — Скоровода, който съ дълбокото си мистично разбиране на живота може да се вземе като единъ отъ великитѣ представители на хората, които сж имали живо общение съ Разумното и сж работили за пълна обнова на живота.

Писателитѣ, които сж описали живота на „сектитѣ“, разправятъ чудесни работи за онзи вжтрешенъ духовенъ огнь у тѣзи тѣй наречени „сектанти“, за онова чувство на любовъ, на братство, което сж прилагали въ живота, за онова горещо тѣхно желание да наредятъ своя животъ въ съгласие съ това вжтрешно ръководство на Божественото въ себе си.

Но сжщиятъ този духъ работи и въ философията. Особено това е изразено у Владимиръ Соловьовъ (1853—1900). Най-важни въ това отношение сж книгитѣ му: „Криза въ западно-европейската философия“, „Критика на отвлеченитѣ принципи“, „Богочовѣчество“, „Духовнитѣ основи на живота“, „Оправдание на Доброто“. Ето нѣкои основни мисли на философията му: Злото споредъ Соловьовъ е отричане на единството на всички сжщества, действуване въ разрѣзъ съ това единство. Въ борбата на всички противъ всички лежи злото и безсмисленото, а злото и безсмисленото сж едно и сжщо нѣщо. Чрезъ това вжтрешно единство ще дойде богочовѣчеството, човѣкъ ще добие свободата си и ще постигне целта си. Истинскиятъ животъ се състои въ изпълнение божествената воля. Началото на единство между хората е въ живѣнето заради другитѣ. Смисълътъ на живота е въ хармонията, мира, въ единството на всички. Отдѣлността е безсмислена, въ нея не е истиината. Истината е въ единството на всички сжщества. Смыслътъ на живота, а заедно съ това божествената истина, е вжтрешното съединение на всѣко отдѣлно сжщество съ Цѣлото. Живата сила, чрезъ която става това съединение, е любовта. Богъ е любовъ. Изворътъ на всѣко битие е въ абсолютното единство на всички сжщества. Това единство е Богъ. Своего усъвършенствуване ние трѣбва да искаме въ единството съ Бога. Крайната цѣль на еволюцията е единството. И на тая цѣль човѣчеството трѣбва да съдействува активно и съзнателно. Крайната цѣль не е само единство, но хармония и единство. Единството на всички сжщества не трѣбва да бжде механическо, а вжтрешно, а това става чрезъ любовта. Човѣкъ притежава Бога само потенциално, въ зачатъкъ. За да може да Го прояви, трѣбва стремежъ и усилие. Въ изпълненнето на Божествената воля ние добиваме своята свобода. Този, който не направи това, изгубва своята самостоятелност. Когато силата владѣе въ едно общество, тогазъ слабитѣ служатъ на силнитѣ. При истинския начинъ на животъ

силният служи на слабия доброволно, като жертва. Истинският живот е една дейност, чрез която се проявява Богъ.

Като другъ примѣръ нека вземемъ единъ отъ идеолозитъ на анархизма: Кропоткинъ. Които само сж чули за него, че е анархистъ, а друго не знаятъ, тѣ ще иматъ едностранчиво понятие за него. Въ сжщностъ на всѣкжде въ съчиненията му ще видимъ сжщия онзи духъ, който виждаме у рускитѣ секти, у Соловьовъ и пр., само че въ друга форма. Напр. въ „Взаимопомощъта, като факторъ на еволюцията“ той съ редъ примѣри изъ животинското царство и човѣшкото общество доказва, че тѣзи общества, у които е развита взаимопомощъта, напредватъ. Той цитира редъ примѣри изъ живота на разни животни, нѣкои отъ които самъ е наблюдавалъ при своето пребивание въ Сибиръ. Но този духъ на братство, взаимопомощъ, единение прониква всичкитѣ му съчинения. Характерна е напр. книжката му: „Къ мѣ младежъта“. Въ нея той съвѣтва младитѣ да излѣзатъ отъ тѣснитѣ рамки на личния, животинския животъ и да погледнатъ всички тѣзи, които страдатъ около тѣхъ и да работятъ за другитѣ, за човѣчеството, за всички.

Но сжщото се забелѣзва и въ литературата. Интересенъ е преломътъ, който става у Гоголя; какъ той следъ една вътрешна криза излиза възроденъ, съ едно вътрешно прозрѣние, че трѣбва да служи на Великото, на Разумното, което работи вътре въ насъ, и че това служене се проявява въ живѣне за другитѣ. Ако прочетете неговата „Изповѣдь“ или „Избрани мѣста изъ преписката ми съ приятелитѣ ми“, ще намѣрите почти сжщото, което има у Соловьовъ, само че въ друга форма. Мислитѣ му сж сжщо така подобни на основнитѣ принципи, върху които се градятъ идеитѣ на Толстой. Сжщиятъ духъ виждаме у Достоевски, у Толстой. Разказътъ „Живи мощи“ отъ Тургеневъ ни рисува една жена, която проявява самотричане, самозабрава за другитѣ. Духътъ на всеопрощението, на любовта къмъ враговетѣ, любовъ къмъ всички вѣе въ руската литература. За другъ примѣръ нека вземемъ „Разказа за седемтѣхъ обѣсени“ отъ Леонидъ Андреевъ. На осжденитѣ е съобщено, че на другия день сутринята ще бждатъ обѣсени. И Леонидъ Андреевъ описва преживѣванията презъ нощта на всѣки единъ отъ тѣкъ. У последния, седмия, идва презъ нощта едно вътрешно просвѣтление, той вниква въ душитѣ на своитѣ палачи, вижда невежеството, заблужденията, тъмнината, въ която живѣятъ и имъ прощава, изпитва „жалъ“ къмъ тѣхъ и ги обича! Той иска да прегърне цѣлото човѣчество.

Андрей Бѣлий казва въ една статия върху копнежитѣ на руската душа, че последната търси висша правда, духовно осмисляне на живота и че тъкмо това, което търси, тя ще намѣри въ новитѣ свободни духовни движения, които днесъ заливатъ цѣлата земя.

Сжщиятъ духъ работи и у другитѣ славяни. Нима въ лицето на чеха Петъръ Хелчицки не виждаме идеологъ, който нѣколко вѣка по-рано изказва идеи, доста подобни на идеитѣ на духоборитѣ и на Толстой? Въ книгата си „Мрѣжата на вѣрата“ (15. вѣкъ) той говори за една култура, въ която да се приложи Христовото учение, която да изключва насилиято, войнитѣ, смъртното наказание и да се реализира общочовѣшкото братство.

Този духъ прониква и богомилството. Съ други думи богомилството не е нѣщо изкуствено присадено въ българското общество, но е нѣщо, което е въ хармония съ копнежитѣ, стремежитѣ, търсенията на славянската душа. Съ това не искаме да кажемъ, че богомилството има чисто расовъ характеръ. Не, защото то, както и другитѣ духовни движения въ славянството, е надраснало тѣснитѣ рамки на национализма и шовинизма, разглежда нѣщата отъ едно широко гледище и затова говори за единение на всички, безъ разлика на съсловие, племе и пр.

* * *

Преди да кажемъ нѣколко думи за сжщността и мисиата на богомилството, трѣбва да споменемъ за онази голѣма промѣна въ отношението на учения свѣтъ спрѣмо него. Богомилството на времето си имаше много противници, което винаги става, когато се появи една вълна, която иска да внесе нѣщо ново въ живота; тогазъ крепителитѣ на старото реагиратъ. И всички досегашни източници за богомилството бѣха повечето отъ противници, поради което по-рано царуваше едно съвсѣмъ криво схващане за него. Но откакъ обективната историческа наука се зае съ изследването на богомилството, се дойде до съвсѣмъ друго заключение. Сведенията, които ни даватъ историцитѣ за богомилитѣ, трѣбва да ни изпълнятъ съ уважение и благоговение къмъ това учение. Въ най-тъмната частъ на среднитѣ вѣкове (10 вѣкъ), когато цѣла Европа била заспала въ дълбокъ сънъ на тъмнина и невежество, тѣ първи сж издигнали факела на едно учение за свобода, братски животъ, за премахване на неправдитѣ, за издигането на човѣшката личностъ и нареждане на човѣшкия животъ на разумни основи. Тѣ издигнаха лозунги, нѣкои отъ които чакъ сега се подемаатъ, и много отъ тѣхъ още не сж приложени, а ще се приложатъ въ бъдаще. Богомилитѣ разпространиха своето учение въ Гърция, Сърбия, Италия (Ломбардия), Франция и пр. и на всѣкъде занесоха лжчитѣ на своитѣ идеи. И тѣзи нови идеи дадоха своитѣ плодове: въ 14—15 вѣкъ се яви ренесансътъ (хуманизмътъ), който откърми всички напредничави идеи. А хуманизмътъ даде тласъкъ, който се чувствува и до днесъ. Богомилството е почти най-ценното, което българскиятъ народъ е дало на човѣчеството. Тѣ сж проповедвали общочовѣшко братство, били сж противъ войнитѣ, противъ всѣко насилие, противъ убийството, смъртното наказание, робството. Тѣзи идеи още не сж приложени. Тѣ се стремѣли на опитъ да приложатъ своитѣ идеи чрезъ уреждане общежития, въ които сж прилагали великото учение за любовта, мъдростта и истината.

Преди да отидемъ по-нататъкъ, нека споменемъ нѣколко мнѣния за тѣхъ, за да се види, какъ новата историческа наука гледа на тѣхъ.

Христо Досевъ*) казва: „Нищо друго не е извѣстно за живота и смъртта на Богомила, на този несъмнено забележителенъ, уменъ и дълбокъ човѣкъ, който задъ купчината заблуждения и суевѣрия, които сж се натрупали несъзнателно и съзнателно върху Иисусовото учение, е могълъ да забележи, да схване сжщността на последното и съ своитѣ

*) Вижъ: Христо Досевъ: „Богомили, история и учение“.

разбирания и стремежи да изпревари и да надмине на столѣтия и хилядолѣтия своитѣ съвременници. Животътъ на Богомила по-вече или по-малко въ своята общностъ билъ изпълнение на нравственитѣ заповѣди и идеи, дадени отъ Христа въ Планинската проповѣдъ“.

Проф. Йорданъ Ивановъ*) казва: „Като носители на възгледитѣ на началното християнско общество за братство и равенство, богомилитѣ се отнасяли съ неприязнь къмъ съвременния имъ политически и религиозенъ строй. Войнитѣ и убийствата, насилията надъ беднитѣ и надъ лишенитѣ отъ право и защита и социалното неравенство, узаконено отъ държавата и черквата, никога не подхождали на богомилския идеалъ за християнско общество. Въ богомилството отбелѣзваме прояви отъ общочовѣшко братство, прояви, които може би сж били много подранили, но които правятъ честь на реформатора Богомила и на неговитѣ близки съратници въ българската земя и въ Западна Европа. Позивътъ на Богомила не е могълъ наистина да осъществи желанія превратъ въ обществото, защото пречкитѣ сж били непреодолими, обаче неговиятъ гласъ се пронесълъ изъ цѣла Европа, заседналъ въ сърцата на благороднитѣ люде и въ душитѣ на униженитѣ, за да се предаде на по-новитѣ поколения, и най-сетне се обърналъ на дѣло. Така бавно и постепенно напредва човѣчеството и надъ коститѣ на своитѣ благодѣтели то гради своята бжднина и благоденствие“.

Христо Върговъ,**) казва: „Попъ Богомилъ съ рискъ на живота си срутилъ инквизиторскитѣ стѣни, махналъ печатитѣ на българската мисль и съвѣсть и далъ волность на окования въ вериги български духъ. Това е най-свѣтлата и почти единствена страница отъ нашата родна, културна история. Богомилитѣ сж проявили най-свѣтлото, най-идейното, що е могло да създаде нѣкога българскиятъ гений и то не само въ теоретическитѣ умувания, а приложено на дѣло. Чрезъ богомилството ние се приобщаваме къмъ общоевропейската култура; затова не укоръ заслужава то, а почитътъ на всѣки разуменъ и мораленъ българинъ“.

Янко Сакъзовъ***) казва: „Българскиятъ народъ би могълъ да се гордѣе, че у него за пръвъ пжтъ тѣй ярко очистено и дълбоко се появило онова реформаторско движение, което нѣколко вѣка следъ това е спасило европейскитѣ народи отъ феодалното църковно учение и разтление. То е родило ренесанса съ неговия разцвѣтъ на философия, наука и мораль“. Аналогични сж думитѣ и на Иванъ Клиначаровъ.

(Следва)

*) Вижъ отъ него: „Богомилски книги и легенди“, 1926, издава Бълг. академия на наукитѣ.

**) Вижъ отъ него: „Революционери“, 1924 год.

***) Вижъ книгата му: „Българитѣ въ своята история“.

Еделвайсът.

Планината ме познава.

I.

ПЛАНИНАТА ме познава. Много пъти ме е приемала любезно, държала ме е на ръце върху скалитъ, люляла ме е на слънце върху зеленитъ поляни, приспивала ме е съ шума на поточетата и горитъ. Бозалъ съмъ на свобода като малко дете отъ нейната щедростъ и красота, като дете, което е дошло на гости да се радва.

Радвалъ съмъ се и пирувалъ на слънце и свобода, затова, като я видя, въ гърдитъ ми нѣщо трепва.

Докосва се оная струна въ душата ми, върху която планината е пѣла своята пѣсенъ за младостъ, за свежестъ и нежностъ.

II.

НЕ ЗНАЯ, дали и съ тебе се е случило това:

Сутринъ да вървишъ изъ планинска пътека, току що огръна отъ слънцето, да вървишъ стъпка по стъпка, бавно и доволенъ, безъ никаква цѣль, защото самата разходка въ тая свежестъ е цѣльта.

И да не липсва нищо: нито обилната свѣтлина, нито синьото и дълбоко небе, нито музикалната тишина, нито безпричинната радостъ и красота. И да не мислишъ за нищо, а само за това, че не намиращъ начинъ, не намиращъ думи да благодаришъ за това щастие, за това богатство, за тоя празникъ.

И ето, че те докосва по челото зеленото клонче, поросява те съ росата, която е събрало въ тая дивна утринъ.

Съ какво ще сравнишъ ти тоя приветъ... нито съ цѣлувката на тая, която люби, нито съ милувката на тая, която обича, защото нѣматъ тая чистота.

Да бже благословено небето, което е така щедро и така чисто спрямо насъ.

III.

ЗНАЯ, че когато трѣбва да затворя очитъ си за това, което сега виждамъ, ще дойдешъ да ме поведешъ Ти, да ми покажешъ други красоти, да отворишъ очитъ ми за другъ свѣтъ, много по-красивъ отъ тоя.

Тогава нѣма да те видя, но ще съзнавамъ, какъ ме водишъ за ръка презъ тая тъмнина, отъ която ще ме изведешъ. Болката, която ще чувствавамъ, ще бже като болката на тоя, отъ ръката на когото изваждатъ трънъ. Азъ те моля да ме поведешъ напредъ презъ стрѣминитъ, презъ кждѣто коситъ настрѣхватъ, презъ пъти на тия, които сж герои... защото зная, че ще достигнемъ уморени върха, отъ кждето ще видимъ надалечъ: това, което отъ долу е невидимо, защото е далечно, и ще разберемъ смисъла, който отъ долу е недоловимъ.

И ще се поздравимъ на върха на свѣтлината и свободата, азъ човѣкътъ, който ида отъ долу, гдето съмъ билъ окованъ въ вериги, и Ти, Ангелтъ на Смъртъта и Свободата, който ме поведе да ме освободишъ, да ми покажешъ на ново хоризонта... да ме доведешъ тука, гдето ще почина, за да поема дѣха си на ново.

Еделвайс.

I.

ДА дойдатъ страждуци при Менъ,
на Менъ сърдце си да разкриятъ,
че Азъ съмъ извора свещенъ
и каня жаднитъ да пиятъ

И нѣма никога да спирамъ.
Въ любовь живота ми тече,
любовъ къмъ всичко ме влече
и всѣка болка Азъ разбирамъ.

И мъдростъта ми пжтъ пробива
презъ земенъ пластъ и канари,
а истината въ Менъ цари
и бистритъ води излива.

II.

ДУША, която утешава
и болката на всѣки знай,
ржка, която всичко дава
и никога не казва: дай.

Пресипва жаднитъ да пиятъ
надежда въ себе си открили,
лице на ново да омиятъ
които вчера сж сгрѣшили.

И малкитъ деца приспива
и бди надъ тѣхъ да порастятъ.
И цель предъ силнитъ открива
съ любовь и мисль да творятъ.

Орионо

ТАТКО НАШЪ.

Отрудени, обезвѣрени,
 Блуждаещи въвъ зло и мракъ,
 Сърцата тръпнатъ вдъхновени
 Предъ Твоя прагъ.

Сърдцата — блудни Твои чада
 Надъ бездни свиснали безъ брой,
 Издигатъ погледа съ отрада
 Къмъ взора Твой.

Т.

МОЛИТВА.

Азъ зная, когато обичамъ, о Боже,
 свѣтътъ е красивъ и безбреженъ,
 че всичко чрезъ Нея, азъ зная, че може,
 че съ Нея Ти само си неженъ;

Азъ зная, когато обичамъ, че всичко
 прелива се въ музика, пѣсень
 и пълни сърцето, туй цвѣте мъничко —
 отлитва за винаги есень.

Азъ зная. Затуй да обичамъ Те моля,
 да виждамъ въвъ всичко азъ Нея,
 да пълня душата си съ радость на воля,
 въвъ храмътъ ѝ пѣсень да пѣя.

Олга Славчева

Т Р Ъ В И Ц А.

Я кажи ми ти, тръвица мила,
Що стъпка те човъшки кракъ.
Кой даде ти таквази сила,
Че здрава си и свежа пакъ?

Ти вчера бѣше до земята
премазана и цѣла въ прахъ,
пожалихъ си те въвъ душата
И сълзици за тебъ проляхъ...

А днесъ те виждамъ пакъ зелена,
Измита свѣжа, въ красота,
И въ капки чисти оросена,
Ти пакъ живѣешъ на свѣта.

З В Ъ З Д И Ц А.

Търсихъ те, звѣздице моя мила,
Взирахъ се по мирното небе,
Но подъ облакъ ти си се скрила,
Търсихъ те, ала на всуе бѣ.

Облакъ тъменъ тебе те закрива,
Не съзирамъ твоята следа,
Твоята усмивка сладка, жива,
Моя ти, единствена звѣзда.

Нѣма те, очи ми се изглеждатъ
Да се вирамъ въ тия мрачини,
Тѣ отъ сълзи горки се премръжватъ,
— изворъ отъ сърдечни дълбини.

А мждрецътъ чувамъ да говори:
„Не терзай се, малка душа ти!
Грѣе тамъ задъ синитѣ простори
Туй, зарадъ хоето ти сърце тупти.

Вѣтъръ юженъ пакъ ще да повѣе,
облаци, мъгли ще разпилѣй,
И небето пакъ ще се засмѣе,
И звѣздата твоя ще изгрѣй“,

БУДНИЯТЪ.

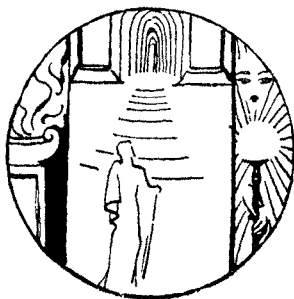
Азъ тръгнахъ пакъ по океана
 Съсъ корабъ хубавъ, здравъ голѣмъ.
 Стои на чело капитана
 И бди за насъ дене, нощемъ.

Той бди за насъ и не заспива
 И пази ни по морски пжтъ,
 Когато слънце се закрива,
 Когато морни всички спжтъ.

Когато буря зла вилнѣе
 И корабътъ премѣта съ ревъ,
 И молния съсъ гръмъ лудѣе
 И мами ни въ подморски зевъ,

Когато никаква надежда
 Въ сърца ни плахи не живѣй,
 Той вихрено ни пакъ повежда
 И вѣрва пакъ и се надѣй.

И всредъ чудовищни талази
 Съсъ крепкостъ пакъ ни води той,
 И зорко бди и будно пази
 И отдихъ дава и покой.

Еосъ

I.

Слезте надолу, въ безбройнитѣ тунели
 На майката земя,
 И вижте, какъ братята, главитѣ навели,
 Дълбаятъ я въ тъма.

Мълкомъ я ломятъ, копаятъ безспирно
 Нейнитѣ недра;
 Всѣка отломка отъ нея е нѣщо всемирно,
 Е свѣтла искра.

Тая искра връзки на братство създава,
 Тя грѣе и свѣти,
 О, тая искра душитѣ човѣшки споява
 Въ свѣтли завѣти.

Елате, о, братя отритнати и бедни
 Къмъ общото азъ,
 Вий пѣсни запѣйте бурни, победни
 За новия часъ.

II.

Бжди
 Ми стражъ изъ моя пжть,
 Ходи
 Следъ менъ и въ всѣки кжть
 Свѣти;
 Огрѣй ти съ чиста свѣтлина
 сърдце ми,
 Стопи
 Ще то тогава скърбитѣ голѣми.

Ана В. Милсъ

Призовъ.

Въ вселената сжществува една Мощъ. едно Всеприсжтствие, Доброто, Всеомѣжцето.

О Животъ, Любовь и Истина, ние изповѣдваме, че Ти си всемогжщъ. Духътъ е едничката Субстанция — безкрайна, вечна и неизмѣняема. Човѣкъ е едно съ свършената Субстанция — Духа и нераздѣлимъ отъ него.

О всемогжще Добро и Безкрайна Любовь, ние сме сега предъ твоето свещено лице.

Отъ твоето Дихание цѣлата вселена^т е създадена.

Отъ твоята любовь цѣлата вселена се подържа.

Отъ твоя Животъ цѣлата вселена скача отъ радостъ и щастие.

Не сжществува нищо друго, освенъ Тебе.

Нѣма мѣсто, което да не е изпълнено отъ здравето на твоето Лице.

Ти си Безкраенъ: всичко се съдържа въ Тебе.

Ти си Вѣченъ: нищо никога не умира въ Тебе.

Ти си неизмѣняемъ: нищо никога не отпада отъ Тебе.

Азъ съмъ Твое Дѣте, създадено подобно на Тебе, споредъ Твоя свършенъ Образъ.

Помогни ми да разбера Могжществото, което Ти си ми далъ.

Помогни ми да употребя Могжществото, за да проблѣсне.

Изяви Себе си въ менъ като Сжщество, което носи навсѣкжде здраве.

На Всеблагия да бжде честъ и слава сега, за винаги и вѣчно.

* * * * *

Ана В. Милсъ

Идеитъ. Законътъ на условията*)

Идеитъ сж основа на всѣко действие, на всѣко чувство, на всѣко нѣщо; това признаватъ всички мислители; това е законътъ на проявлението.

Ако нѣкое действие, чувство или нѣкоя постжпка не сж свършени, тѣхното начало сжщо не е свършено; това значи, че несвършенството се започва въ идеята. Постжпки и действия само отражаватъ и изразяватъ идеитъ.

Идеитъ сж живи, и вече образувани въ ума, тѣ постоянно растатъ съ стремежъ да бждатъ изтикани напредъ, докато намѣрятъ мѣсто върху полето на чувствата. Идеитъ, за които ние се държимъ, опредѣлятъ всичкитъ ни стжпки и условия.

Въ извѣстенъ смисълъ, всѣки индивидъ е свой собственъ творецъ, рожба на своитъ собствени идеи; и ако той не е доволенъ отъ своята околна срѣда или ограничени положения, въ които той се на-

*) Изъ идеитъ на движението „Нова мисълъ“ въ Англия.

мира, най-кжсиятъ пжтъ да изправи неблагоприятнитъ условия и да ги преобърне въ благоприятни е да промѣни основата на идеитъ.

Практически, вие сте съвокупността на вашитъ собствени идеи, които сж се вкоренили и сж пораснали. Може би, вие даже ни най-малко не сте съзнавали, че идеитъ и вѣрванията, на които сте се довѣрили и които сте отглеждали, пораждатъ чрезъ отражение това, което сега като че ли ви управлява. Може би вие мислите, че тѣзи условия на болестъ, дисхармония и бѣдностъ сж се родили съвсемъ не въ васъ, а вънъ, че следователно вие съвсемъ не сте отговоренъ и съвсемъ не може да ги управлявате. Никога не е съществувала по-голъма заблуда отъ тази. Тѣзи условия вие сами създадохте и както е сигурно, че тѣ съществуватъ сега въ вашето съзнание и въ вашата окръжаваща срѣда, сжщо така е сигурно, че вие можете да ги измѣните и да ги подобрите.

Всѣки човѣкъ обладава подсъзнателно съществуване и съзнателно съществуване; подсъзнателниятъ животъ неволно изработва установенитъ вѣрвания на расата и се подчинява на всички заповѣди, които сж му предали миналитъ поколения. То е най-голѣмиятъ господарь, но то е сжщо и слугата, който осъществява и изразява всички идеи, образувани и преживяни отъ самосъзнателното битие. Идеитъ на расата сж неговитъ правила, преобразувани отъ идеитъ, които лично сж взети отъ всѣки индивидъ. Ако нѣкой напр. има идеята, че въздушното течение може да причини простуда, че нечистиятъ въздухъ ще го задуши, че да не обѣдва или да отложи обѣда — това ще му причини главоболие или че дълга или даже кжса разходка ще бжде уморителна, тогава най-голѣмото азъ — подсъзнателното гледа на това вѣрване като на заповѣдъ, която то трѣбва да изпълни и следователно то я носи до полето на чувствуването и израза.

Достигайки стадията на съзнателната сила и узрѣвайки, хората се възпитаватъ въ расовитъ вѣрвания, лично ги възприематъ и ги предаватъ на следващитъ поколѣния; по този начинъ тѣ все повече и повече се вкореняватъ, усиляйки се чрезъ повторение презъ поколѣнията. Така основнитъ идеи се предаватъ като наследство, което ни води къмъ заблуждение вътре въ насъ.

Ученитъ мжже на новата мисль — на науката на ума — вече сж направили откритие много по-цѣнно за човѣчеството, отколкото откритието на електрическата свѣтлина. Ето прочее идва нашето окуряване: даже когато въ продължение на много поколения расовитъ идеи сж се вкоренили вече въ нашето подсъзнание и твърдо сж стояли като несъмненъ законъ на нашето съществуване, ние можемъ чрезъ коренна промѣна въ нашитъ идеи, да дадемъ на гигантския служител — нашето подсъзнателно азъ — нова заповѣдъ, по-съвършенъ образецъ, който то трѣбва да изработи за насъ вмѣсто стария несъвършенъ образецъ, който ние до днесъ, безъ да знаемъ, сме го оставили да царува надъ насъ.

Знаейки това, ние се събуждаме отъ нашия дългъ сънь и заблуждение за неизмѣнно условие и за безпомощна сждба.

Сегашната епоха на историята на свѣта изглежда, че е епохата на разцвѣта на всички минали епохи. най-висшата точка на неговото бавно развитие въ знание. Нѣколко пжпки отъ ялната истина

се разцъвтѣха като резултатъ на дълга опитност — минала и сегашна. Както следъ борба безброй много отдѣлни явления, маса опити, се установи законътъ на притеглянето и върху него се формулира точна наука; и както химията се разви като наука следъ столѣтия отъ наблюдения и опити — докато най-после съ математическа точностъ се формулираха таблицата на химич. отношения и основнитѣ елементи, сжщо така следъ повтаряни опити се установи друго и най-важно откритие, именно основното начало на нашия животъ (Принципътъ на нашето Битие), и законътъ на нашето сжществуване и на нашето развитие; и роди се точна наука на живота и живѣние, наука, която ни дава възможностъ да предопредѣлимъ, какво условие ще се изрази въ чувствуването и въ тѣлото.

Тази най-важна наука — метафизичната наука на нашето субективно и обективно сжществуване — както ние вече казахме, дълго време бѣ опитвана. Всѣка епоха, всѣко столѣтие допринесе извѣстна опитностъ — своята частъ на потвърждение — която се изрази въ нѣкаква форма на религия или философия. Отъ този купъ свидѣтелства се достигна до зърното на реалната, чистата Истина, разумна основа за нашия произходъ, битие, и сждба. И сега, разбирайки нѣщо отъ закона на Битието и чрезъ това освободили се отъ измама и суевѣрие, ние можемъ разумно да продължаваме нашето дѣло и да работимъ за целта, която ние искаме да достигнемъ.

„Не сжществува нищо скрито, което да не се открие“; това е едно пророчество, което бърже се изпълнява: Богъ, скритиятъ досега, ни се открива; и ние намираме не образа на великъ управителъ надъ всемира, нито далечно Сжщество въ друга сфера, но Мждростѣта като Всемирно Начало, което действува, за да служи и да изпълни исканията, оправени отъ кой да е, въ каквото и да е положение, който вика къмъ Него чрезъ думи съобразни на неговата собствена сжщностъ.

Този Всемирень Принципъ вжтре въ всѣки човѣкъ ще изработи за насъ по-добри условия, веднага щомъ ние приемемъ по-добри идеи и доставимъ по-добри образци за копиране. Който иска да бжде по-голѣмъ отъ васъ, „той да ви бжде слуга“, ето думи казани отъ великия Учителъ преди много години. Сега ние почваме да разбираме тѣхното значение.

Сега е, и всѣкога ще бжде времето, когато невѣжиятъ, този, който живѣе въ неправилно разбиране за себе си и за закона на своето сжществуване — още „ще яде хлѣбъ“ — малкото, което той ще има — „съ потъ на челото си“; но разумниятъ започва да царува надъ себе си и надъ своитѣ условия по-пълно чрезъ могѣществото на истинскитѣ идеи, образувани и държани въ царството на ума и тѣ ще се разцъвнатъ напълно въ цѣлия съзнателенъ и подсъзнателенъ животъ и ще преминатъ въ дѣла и реализиране.

Преводъ отъ есперанто: П. Г. Пампоровъ.

В Е С Т И

Идеитъ на Всемирното Бѣло Братство въ чужбина.

Писмо отъ Сдружение „Домусъ Ностра“ въ Италия:

Венеция, 5. юлий 1931 година.

Получихъ писмото ви отъ 16 юний т. г., тъй възвишено, и искахъ да ви отговоря веднага, но бѣхъ малко незразположенъ въ продължение на 10 дни по причина на горещинитѣ. Писахъ и на други относно копията на бесѣдитѣ на любимия Учителя. Много ви благодаря за тритѣ бесѣди, получени заедно съ писмото. всички отлични, съ дълбоко съдържание, полезни и много интересни. Обаче не съмъ получилъ другитѣ, за които казвате, че сте ги пратили на адреса на „Леонардо де Винчи“. За да се избѣгва загубване на кореспонденцията по пощата, пращайте всичко на мой адресъ. Ако пратката е изгубена, много ще съжалявамъ.

Желая много да събирамъ всички бесѣди на Учителя и да ги публикувамъ въ една сбирка веднага, щомъ средствата ми позволятъ това и да ги разпространя по костуемата цена най-широко и по възможностъ на разни езици. Каквото е предопредѣлено, ще се реализира по Върховната Воля и съ помощта, мощна и свѣтла, на Учителя.

Въ нашитѣ събрания почнахме да четемъ и коментираме бесѣдитѣ.

До сега притежавамъ следнитѣ преводи: отъ първата серия № 1, 2, 3, 5, 18, а именно: Високиятъ идеалъ, Великиятъ законъ, Тритѣ основи на живота, Новото Човѣчество, Фарисей и митарь; отъ втората серия съмъ получилъ: Многоцѣнниятъ бисеръ, Новото основание, Великдень.

Сега имамъ нмѣрение да уча есперанто, тъй че ако имате есперантски преводи на бесѣдитѣ, можете да ми изпратите, — тѣ могатъ да послужатъ, въ случай че не сж преведени на италиански.

На всички братя — ученици на „Бѣлото Братство“ — изпращамъ въ името на всички братя на „Домусъ ностра“ изразъ на най-висока и братска любовъ, съ най-дълбоки чувства на признателностъ по случай приемането ви за наши почетни духовни членове, като добре оценявамъ вашето духовно приобщение.

Веднага щомъ ми бжде възможно, ще почнемъ да правимъ копия съ пишуща машина отъ преведенитѣ бесѣди на Учителя и ще ги изпращаме на ръководителитѣ въ нашитѣ клонове, както и на консулитѣ — пропагандатори въ страната и въ странство.

Поднесете на Любимия учителъ моитѣ изрази на дълбока почитъ.

Вамъ преданъ:
професоръ Луиджи Белоти.

Писмо отъ Амер. Розенкройцерско Общество.

Розенкрайцерска задруга, международно сдружение на християнските мистици.

Ошънсайдъ (Капифорния),
10. VI. 1930 година.

Здравъ умъ.
Нежно сърце,
Здраво тѣло.

„При прочитането на тая книжка*) добихме впечатлението, че Г-нъ Петъръ Джновъ е написалъ най-хубаво съчинение, пълно съ прекрасни и възвишени мисли. Бихме казали, че лицето, което я е написало, трѣбва да познава дълбоко тайните на живота“.

Съ поздравъ:
Отъ Задругата.

* * *

Пшемисълъ Питеръ — отъ Прага, деятель въ международния съюзъ за побратимяване на народитѣ, който посѣти презъ 1924 година София, ни пише, че е челъ въ нѣмското списание „Aus Zeit und Ewigkeit“ една статия отъ Зенгеръ за Всемирното Бѣло Братство, изказва радостта си за разширението на това движение и особено за практическото приложение въ това общество и изказва желание да се влѣзе въ по-близки приятелски връзки съ него и неговитѣ съидейници.

* * *

Въ нѣмското списание „Die Glocke“, списание за повдигане на духовната култура въ нѣмския народъ, сж помѣстени нѣколко снимки отъ „Изгрѣва“.

* * *

The Torch, официаленъ органъ на Канадското астрологично общество, дава въ юнската книжка (23, VI 1931 г.) следния кратъкъ, но проникновенъ отзивъ за бесѣдата „Великиятъ Законъ“, която е преведена на английски:

„Тази малка книжка съдържа една бесѣда отъ Учителя, държана въ Русе на 11 октомври 1925 год., която по своитѣ достоинства нѣма равна на себе си въ цѣлата американска ораторска литература. Говорителътъ не употребява несериозни цитати изъ Св. Писание, а прониква дълбоко въ работата на духовната алхимия на Вселената, показвайки, какъ всѣка отъ добродѣтелитѣ действува съобразно съ законитѣ на природата за изграждане на индивидуалното и общо благо на човѣчеството“.

Бесѣдитѣ на Учителя на руски езикъ.

Чувствувахе се голѣма нужда отъ преводъ на бесѣдитѣ на Учителя на руски поради увеличения интересъ у руситѣ напоследъкъ къмъ тѣхъ.

И това е много естествено, като се знаятъ дълбокитѣ още не проявени духовни сили, които живѣятъ въ руския народъ и като се

*) Английскиятъ преводъ на „Великиятъ законъ“ („The great Law“), бесѣда отъ Учителя.

има предъ видъ, че руситѣ и изобщо славянството тепърва иматъ да дадатъ своя главенъ приносъ къмъ общочовѣшката култура. Отъ друга страна, ако изучимъ проявитѣ на живота въ руския народъ отъ нѣколко вѣка насамъ, ако проследимъ идеитѣ, въпроситѣ, които сж вълнували рускитѣ народни маси и руската интелигенция: писатели, философи, художници и пр., ще видимъ, че това, което търси руската душа въ своитѣ копнежи и стремежи, е най-близкото до това, което се съдържа въ идеитѣ на Учителя. Ако се проучатъ внимателно бесѣдитѣ и лекциитѣ на Учителя, ще се види, че тамъ се съдържа отговоръ на всичко това, което е вълнувало руската душа.

Ето защо, когато нѣкои отъ ученицитѣ на Всемирното Бѣло Братство сж се натъквали на руси, сж намирали дълбоко разбиране у тѣхъ на новитѣ идеи.

По тая причина не е чудно, че въ Рига и въ околнитѣ мѣста напоследъкъ интересътъ къмъ идеитѣ на Учителя е повишенъ, и това направи необходимо превеждането на бесѣдитѣ на руски. За сега сж излѣзли „Три основни жизни“, издадени отъ книгоиздателството на Н. Гудковъ въ Рига (Латвия). Превеждатъ се на руски и други бесѣди на Учителя. Горната книга може да се достави отъ Гудковъ (срещу 1 шв. фр.) или направо отъ редакцията (срещу 30 лв.).

Реакция и просвѣтна политика.

Въ седмичника „Литературенъ гласъ“, № 126 отъ 25 окт. т. г. Д. Б. Митовъ е помѣстилъ уводна статия подъ горното заглавие. Като говори за разнитѣ реакционни методи на просвѣтното министерство въ нѣкои режими, авторътъ изтъква необходимостта отъ внасяне на идеенъ животъ и по-напредничави принципи въ училището. И на края казва, че българскиятъ народъ иска свободно културно развитие и идейници учители. Той препоръчва на хората, които ръководятъ просвѣтната политика да отварятъ широко вратитѣ за свободната мисль и да взематъ за свои другари при съставяне на програми и правилници не угодливитѣ безидейници и закостенели бюрократи, а хора, съ които може би не винаги биха били съгласни, но които поне свободно могатъ да бранятъ идеитѣ си.

Тѣзи мисли не сж само на „Литературенъ гласъ“, тѣ сж мисли, тѣ сж желанія на всички идейни, напредничави хора у насъ. Днесъ само слѣпитѣ не могатъ да видятъ, че вече съвсѣмъ новъ духъ навлиза въ всички области на културата, че старото вече проявява признаци на израждане и залѣзъ. За да се насърди идейността въ училището, нуждни сж идейници учители и съвсѣмъ нови учебни програми. Човѣшката природа има дълбоки заложби, има една красива вътрешна страна, която може да се събуди само при едно природосъобразно възпитание. Но преди всичко трѣбва да се изучи човѣшкото естество и законитѣ, по които се развива, и това знание трѣбва да легне въ основитѣ на новото училище. И когато се приложатъ тѣзи нови методи, ще се разцвѣти идейниятъ животъ въ училището. Тогазъ училището ще вади хора на новата епоха, строители на новата култура, работници за единъ красивъ свѣтъ.

Нужно е коренно преустройство на сегашната учебно-възпитателна система, коренна ревизия на просвѣтната политика и работа за „Новото училище“.

Съчинение на Оливеръ Лоджъ въ бълг. преводъ

Издателство „Братство“ въ Севлиево ще издаде наскоро интересното и наврѣменно съчинение на Съръ Оливеръ Лоджъ: *Защо вѣрвамъ въ безсмъртието на човѣка*. Лоджъ е професоръ по физика и дългогодишенъ ректоръ на Бирмингамския университетъ, единъ отъ основателитѣ на новата наука *Метапсихика*, заедно съ Камилъ Фламарионъ, Шарлъ Рише, Анри Бергсонъ, Уйл. Круксъ и др. Цѣлата материал. философия почива на заблуждението, че човѣкътъ е тѣлото. Затова научнитѣ доказателства, новитѣ постижения по въпроса за безсмъртието на душата и за скрититѣ способности представляватъ твърде голѣмъ интересъ. Ние се надѣваме, че книгата ще има отличенъ приемъ. Нужно е нашитѣ приятели навсѣкжде да запишатъ абонати, колкото се може повече и да изпратятъ сумитѣ до 20 окт. на адресъ: Сава Калименовъ — Севлиево. За абонати книгата ще струва само 20 лв. Следъ октом. 30 лв.

Маркъмъ за идейния животъ въ България.

Маркъмъ въ една своя кореспонденция до американски вестникъ, препечатана въ в. „Миръ“, като говори за България въ разни отношения, между другото изтъква, че идейниятъ животъ въ България е доста силенъ, че въ страната има доста идеалисти.

Ние трѣбва да се радваме, когато не само въ България, но и въ коя и да е друга страна се разпространяватъ новитѣ идеи, защото въ тѣзи има една вътрешна сила: тѣ сж строители на нови епохи, на нови култури, тѣ сж признакъ, че иде нѣщо ново. Тѣ носятъ съ себе си животъ, тѣ докарватъ разцвѣтяване на всички заложи въ човѣшката душа. Едно общество, невъзприемчиво къмъ новитѣ идеи, винаги ще се изроди, защото се откъсва отъ онази вълна, която носи бъдещето съ себе си.

Духовното движение въ Италия.

Професоръ Белоти, макаръ и младъ, проявява голѣма дейность въ полето на духовнитѣ науки като оригиналенъ и искусенъ художникъ, даровитъ архитектъ, музикантъ и писателъ. Чрезъ всички тѣзи области той се стреми да разпространи въ Италия духовнитѣ истини. Напоследъкъ е написалъ книгата „*Per Viaggiare in Astrale e come sviluppare la chiavoveggenza*“ (Върху астралното поле и ясновидството). Основателъ е на университета „*Domus nostra*“, който има за задача да спиритуализира науката, литературата и изящнитѣ искусства въ Италия. Сжиятъ професоръ Белоти ръководи въ Венеция духовното издателство „Леонардо да Винчи“.

Есперантски конгресъ въ Краковъ.

Тази година междунар. конгресъ се е състоялъ отъ 1—8 авг. въ Краковъ, Полша. Присѣтствували сж около 800 делегати и гости, Въ сравнение съ други години — много по-малко, поради голѣмата икономич. криза. Както всѣка година — имало е лѣтенъ университетъ,

театър-представление, концерт — въ замъка Вавелъ. Сжщо и конкурс за най-добрия ораторъ на есперанто, литературно утро, въ което най-добритъ литер. сили сж чели и декламирали свои произведения (Julio Baghi, Sturmer Tes Jung и др.), отдѣлни събрания на въздържатели, пацифисти, Паневропа и пр. Въ събранието на въздържателитъ сж говорили и Ст. Кадиевъ и П. Г. Пампоровъ — а събранието на Паневропа е било ръководено отъ Пампоровъ. Подписана е била единодушно декларация за разоръжение и миръ — изпратена отъ Лигата за миръ и свобода. Въ събранието на миротворцитъ — много добре посѣтено, следъ изказване на делегати отъ много страни, образувана е Лига за миръ, обща за есперантисти и неесперантисти. Въ петочления комитетъ на тая Лига за миръ е избранъ и представителътъ на Вългария — П. Г. Пампоровъ. Есперанто все повече и повече почва да служи за великото единение на новитъ идеи — за миръ и братство.

Спиритически конгресъ въ Чехославия.

На 4 и 5 юлий т. г. въ Силезия, гр. Радванице (Чехославия) се състоялъ конгресъ на Спиритическото Братство съ откриване на новия домъ — театър. Присѣтствувалъ е, връщайки се отъ Германия, като гостъ П. Г. Пампоровъ, извънредно радушно и братски приетъ. Въ Чехославия има близо 300,000 спиритисти, обаче една малка частъ отъ тѣхъ сж организирани. Все пакъ тѣ представляватъ голѣма духовна сила, По-голѣмата частъ отъ тѣхъ сега сж вегетарианци, въздържатели и работници за мира. Тѣ се стараятъ да живѣятъ като деца на Бога, като човѣци — братя, въ които истината за безсмъртието на душата, за прераждането и за безкрайното усъвършенствуване не сж само праздни думи, а двигателна сила въ живота. Интересуватъ се отъ близки духовни движения въ другитъ страни — а сжщо проявяватъ живъ интересъ къмъ движеннето на Бѣлото Братство въ България. Мнозина учатъ Есперанто и така могатъ да се запознаятъ съ идеитъ на Бѣлото Братство — чрезъ библиотека „Нова култура“. Привѣтственитъ думи и мотото на Бѣлото Братство: „Сърдце чисто като кристалъ, умъ свѣтълъ като слънцето, душа широка като вселената, Духъ мощенъ като Бога и едно съ Бога“ сж направили дълбоко впечатление на всички конгресисти. Нѣкои се просълзили дори. Духътъ на новото работи навсѣкжде.

Спирит. Братство има свой хоръ, оркестъръ, театр. група. На конгреса сж присѣтствували 1200 души.

Атлантида.

Двойнитъ номера за августъ и септември на списанието „Voile d'Isis“ е посвѣтенъ изцѣло на „Атлантида“, потъналиятъ континентъ, за който още Платонъ говори въ единъ отъ своитъ диалози.

Въ тия статии е резюмирано почти всичко по-сжщественно, което традицията е оставила по тоя въпросъ, както и научнитъ теории, които се основаватъ на археоложки, етнологжки, палеонтологжки, биологични и геологични изследвания на редица съвременни учени.

Макаръ и да сж осждни (всички) даннитъ за сжществуването на Атлантида, макаръ и да не може да се установи за сега съ по-

ложителност, къде точно и кога е съществувал този континентъ, все пакъ едно е положително: че той сигурно е съществувалъ и че е загиналъ вследствие единъ страшенъ катаклизъмъ.

Освенъ това, става явно, че задъ оскъжднитъ и прикрити задъ булото на легендата традиционни данни, се крие едно знание, което изхожда отъ живитъ свидѣтели на мировитъ събития. Тѣ тъкмо подтикватъ и сегашнитъ изследователи да се ровятъ въ развалинитъ на миналото, за да възстановятъ поне отчасти перипетиитъ на една велика геологична драма, въ която сж участвували земнитъ стихии. Негли за да се почерпи единъ исторически урокъ, а сжщо така и известно спокойствие за посрещането на ония катаклизми: геологични, политически, социални, икономически, които човѣчеството преживѣва и ще има да преживѣва при завършека на нашия културенъ цикълъ, следъ който ще се разтвори новъ, още по-красивъ и по-мощенъ. И ще създаде Богъ ново небе и нова земя.

Апаратътъ Вандермьоленъ.

Безъ да се спираме на въпроса за отношението на окултизма къмъ спиритизма, съобщаваме следното:

„Това е единъ особенъ апаратъ, чието постройване е било продиктувано отъ единъ заминалъ за другия свѣтъ младежъ на баща му, за да може последниятъ да се съобщава съ него.

Не можемъ да дадемъ тукъ описание на този апаратъ, защото изисква клишета, а изпращаме ония, които се интересуватъ при бащата на умрѣлия младежъ:

M. Vandermeulen, 189, rue de la loi, Bruxelles.

Апаратътъ е билъ изобретенъ на 16 декември 1929 год. отъ починалия на 15 годишна възраст Анри Вандермьоленъ и построенъ отъ бащата къмъ 22 декември 1929 г.

Този апаратъ не е пуснатъ въ търговията. Но е такъвъ, че всѣки, който има що-годе познания по електричество, може лесно да го построи у тѣхъ си“.

(Изъ спис. „Les Annales d'Hermétisme“ № 10, год. 1931).

КНИГОПИСЪ

1. Праведниятъ, 6 бесѣди отъ Учителя, цѣна 30 лева.

Съдържание: 1. Праведниятъ. 2. Слънцето не ще заjde. 3. Иди, повикай мъжа си. 4. Нѣма тайно. 5. Кроткитѣ. 6. Лозенитѣ прѣчки.

Единъ краткъ цитатъ отъ книгата ще говори самъ за цѣнно-ститѣ, които тя съдържа:

„Има моменти, когато у човѣка се пробужда Мощното, Великото, Божественото, и той знае, че е по-силенъ отъ окръжаващитѣ го условия. И тогазъ силата на човѣкъ не се заключава нито въ богатството му, нито въ знанието му, но той поставя своята сила въ упованието си въ Бога, въ връзката си съ Него, Това значи: когато съзнанието на човѣка стане едно съ съзнанието на Бога, той е силенъ. Велико нѣщо е човѣшката душа. Душата освѣтлява човѣка. Всичкото знание, което той носи въ себе си отъ памети вѣка, както и Любовта, Мъдростта и Истината, тритѣ начала на живота, се криятъ именно въ неговата душа. За въ бъдеще ние ще изучаваме всички науки отъ ново гледище, въ нова свѣтлина.“

Препоръчваме книгата на читателитѣ си. Доставя се отъ Жечо Панайотовъ, улица „Опълченска“ № 66, София, III, както и отъ редакцията,

2. „Fariseo kaj impostisto“ (Фарисей и митаръ), № 8 отъ II година на есперантската окултна библиотека „Nova kulturo“.

Доставя се отъ уредницитѣ на библиотеката „Nova kulturo“, пощенска кутия № 6 — Бургасъ. Годишенъ абонаментъ 60 лева.

3. „Човѣкъ и Богъ“, отъ Пламенъ, библиотека „Братство“, № 1, 1931 година. Доставя се отъ Сава Калименовъ, Севлиево, цѣна 10 лева. Въ тая книга се хвърля свѣтлина върху природата на човѣка, върху прераждането и кармата, върху принципитѣ на Бѣлото Братство и пжтя на ученика.

4. В. „Братство“, периодиченъ листъ за братски животъ. Поддържа се отъ доброволнитѣ помощи на своитѣ читатели. Адресъ: Сава Калименовъ, Севлиево. Излѣзе 33 брой отъ год. III съ интересно съдържание. Всѣки брой ще съдържа основнитѣ мисли отъ една нова бесѣда на Учителя.

5. Детска библиотека „Росна капка“, урежда Дѣдо Благо. № 1 и 2. Изд. на Лаз. М. Котевъ, София — Бенковски 2. Цѣна 6 лв.

Росна капка — самото име говори твърде много. Мога да кажа, че въ цѣлата сравнително доста богата дѣтска литература, нѣма по-сполучливо подбрани народни приказки, разказчета, стихове, гатанки и ладанки. Дѣдо Благо е майсторъ да подбира най-хубавото изъ народното творчество, да оглажда езика, да му придаде музикалностъ, красота — безъ да накърни духа. И главно, да намира най-красивитѣ образи и символи, чрезъ които да изрази великитѣ идеи за добро, истина, правда, любовъ, чистота.

Не само за дѣцата тази библиотека е цѣнна и незамѣнима, ами и за възрастни. Защото тѣ ще видятъ задъ символитѣ скрити вѣчнитѣ истини на живота и въ най-проститѣ разкази — разрешени великитѣ въпроси. Увѣрени сме, че всички наши приятели ще направятъ възможното за разпространение на тази дѣтска библиотека, особено учи-

телите и родителите, понеже по този начин те ще извършат едно културно дѣло. Чиста дух. храна за децата — най-добрата храна — това е първостепенен въпрос въ възпитанието и образованието.

6. Скоро ще излезе отъ печатъ трилогията: „Книга за живия Богъ, „Книга за човѣка“ и „Книга за другия свѣтъ — отвждъ“ — отъ **Бо-Йинъ-Ра**. На всички предплатили абонати тритѣ книги, които иначе възлизатъ надъ 100 лева, се отстъпватъ за 80 лева. Всичко се изпраща на адресъ: Жечо Панайотовъ, Опълченска, 66, София, III.

Препоръчваме ги на читателите.

7. Д-ръ Кирилъ Паскалевъ. Въведение въ асоционизма. София, 1931 година. Цена 60 лева.

Съдържание: Основните проблеми на човѣшкото познание.

I. Богъ. 1. Схващания за Бога. 2. Религия 3. Мистицизмъ. 4. Окултизмъ. 5. Християнство.

II. Вселената. 1. Произходъ и сжщностъ на вселената. 2. Проблемата за живота. 3. Развитие на живота.

III. Човѣкътъ. 1. Устройство на човѣка. 2. Душа и душевенъ животъ. 3. Познавателна сфера. 4. Емоционална сфера. 5. Волева сфера. 6. Особени душевни прояви. 7. Етични проблеми. 8. Социални проблеми.

Една книга изъ областта на психологията и философията, Уводъ къмъ редица съчинения, въ които поставените проблеми ще бждатъ разгледани въ тяхната взаимна връзка и съотношение. Това изразява и самата дума асоционизмъ — отъ думата асоциация.

Въ самата книга кратко, сбито и вѣрно сж изложени философскитѣ и реални учения относно най-важните въпроси: за Бога, вселената и човѣка. Най-важното и цѣнното е, че всички тѣзи учения-взаимноотричащи се — сж изложени, съпоставени обективно, нѣщо, което твърдѣ рѣдко се срѣща. Авторътъ се е запозналъ непосредствено съ много и цѣнни съчинения — изъ областта на религията, философията и окултизма и това му дава възможностъ да разглежда въпроситѣ съ голѣма широта, дълбочина и размахъ. Особено сж цѣнни главитѣ за мистицизма, окултизма, християнството, за подсъзнанието и пр. — въпроси, върху които офиц. учени у насъ малко и едностранчиво сж писали по простата причина, че не сж ги изслѣдвали отъ първоизворитѣ и обективно. Въ това отношение Д-ръ Кир. Паскалевъ прави щастливо изключение и има всички шансъ да ни даде нѣщо оригинално и твърде цѣнно. Идеята за вжтр. връзка между всички фил. и рел. учения на миналото и днесъ. или по-сполучливо казано, за великия синтезъ на живия животъ, за творч. разумния принципъ. който господствува надъ механичния или неразумния — тази идея е знаме на новата култура — тя е ключътъ на новото, тя е разковничето — тя ни носи велики открития.

На мнозина книгата може да се покаже много елементарна — нѣщо като учебникъ. Нека не се забравя, че това е уводъ къмъ нѣколко по-сериозни съчинения, и като уводъ — тя отлично постига цельта си. Още повече, че въ сбита форма запознава читателя съ една широка областъ на философ. и рел. учения, за които иначе човѣкътъ трѣбва да прочете твърдѣ много книги.

Езикътъ е ясенъ. Книгата е увлекателна и се чете съ интересъ.

8. Георги Томалевски. Една пролътна нощ. Разкази. София — Септ. 1931. — цѣна 35 лв.

Всички, които сж чели „Псалми на живия Богъ“ и „По свещената пжтека“, вѣрвамъ ще посрещнатъ съ радостъ новата книга на Г. Томалевски. Преди нѣколко дни азъ взехъ тази книга отъ единъ мой приятель да я разгледамъ и да прочета нѣкой разказъ. Цѣлъ день бѣхъ работилъ и бѣхъ уморенъ. Когато обаче почнахъ да чета първия разказъ: Една пролътна нощ — азъ забравихъ умората, времето изчезна, азъ се намѣрихъ въ единъ другъ свѣтъ, свѣтътъ на Любовта, свѣтътъ на красотата. Азъ вече не можехъ да се откъсна отъ книгата. Единъ следъ другъ разказитѣ ме увличаха въ единъ чуденъ, дивенъ свѣтъ, извиквайки даже сълзи, благословени сълзи на умиление. Не е ли това най-добрата препорѣка за едно художествено творение? Защото цѣльта на едно художествено творение е да предаде онѣзи благородни, нѣжни, топли чувства на автора — и колкото сж тѣ по-значителни, и колкото формата е по-красива — толкова повече худож. творение е истинско. „Разкази за Любовта, която не се сбждва, но не умира“ — тъй ги опредѣля самиятъ авторъ. А азъ бихъ ги опредѣлилъ просто „Разкази за Любовта, която не умира“. Разкази за любовта, въ която се крие всичката красота, всичкия смисълъ, всичкото щастие въ живота. Томалевски има дарътъ да преживява дълбоко и да предава вѣрно и сполучливо красивитѣ, възвишенитѣ моменти въ живота -- а това сж моментитѣ, когато се проявява великата Любовь. Има красота въ живота, има смисълъ, има любовъ — но трѣба да умѣемъ да я видимъ. Ето и това е задачата на писателя, на поета — да намѣри бисеритѣ въ всѣкидневния животъ и да ни ги посочи. Да разпали искрата на Любовта на пламъкъ. Съ своитѣ разкази Томалевски вече си завладѣва едно сигурно мѣсто въ нашата литература. Неговиятъ талантъ е безспоренъ, и бждащото му е пълно съ надежди.

Азъ мога само да го привѣтствувамъ и да пожелаая по-често да ни дарява съ такива чудни разкази — чрезъ които ние се подмладяваме и вдъхновяваме. Това нѣ сж обикновени разкази, каквито често четемъ въ нашитѣ списания.

По сюжетъ, разработка, езикъ — това сж разкази, които биха правили честь на всѣка литература. Тѣ, носейки колорита, красотата на народното — се издигатъ до общочовѣшкото, защото проблемитѣ за живота и любовта сж общочовѣшки. Езикътъ е соченъ, свѣжъ, красивъ и главно понятенъ, разбранъ. Азъ съмъ увѣренъ, че кой и да е отъ народа, четейки тѣзи разкази, ще ги разбере, ще се трогне, ще пролѣе сълзи — радостни сълзи. И тѣзи кристални, брилянтни сълзи сж именно великата награда на твореца — писателя, защото тѣ показватъ, че авторътъ е успѣлъ да влѣзе въ единение съ душитѣ на своитѣ четци, че той е успѣлъ да затрогне най-нѣжнитѣ струни на сърцето, че той притежава свещената магия на худож. слово. Такива сж творбитѣ на Дикенса, на Бичеръ Стоу, на Толстой... И азъ виждамъ въ тѣзи разкази — оная велика вътрешна сила на вдъхновение, която непрѣменно ще ни дари и съ други подобни и по-свършени творения.

Да разгледаме съдържанието на тѣзи разкази поотдѣлно смѣтамъ за неумѣстно тукъ, па и за ненужно. Специалиститѣ могатъ да

го направят и сигурно ще го направят. Тъ ще анализират, критикуват — то е тяхна работа, Азъ предавамъ моитъ впечатления като единъ читателъ. И мога само да кажа: прочетете ги, за да преживѣте сами онази свещена радостъ, красиво чувство, което окрила живота, нѣщо повече, което го осмисля и обезсмъртява.

п. г. п.

9. **Rosicrucian Magazine**“, издава Розенкройцерското общество въ Oceanide (Калифорния), септ. 1931 година.

10. **„Le voile d'Isis**. 1931 година, септемврий, Парижъ.

11. **Les Annales d'Hermétisme**“, юний 1931 г., Парижъ. Органъ на херметичното общество.

12. **„Le Sincériste**“, октомврий 1931 година, органъ на дружеството за реформиране на моралния животъ чрезъ Истината.

13. **„Cours d'Autoculture des fils de la Lumière**“, издание на института „Luce“ въ Ница (Франция).

14. **„Luce et ombra**“, септ. 1931 година.

15. **„Koinonia**“, списание на окултно общество въ Англия, априлъ 1931 година.

16. **„Die Glocke**“, списание за разпространение на духовна култура въ нѣмския народъ, октомврий 1931 год.; излиза въ Чехословашко.

17. **„Les Annales d'Hermétisme**“, Парижъ, юний 1931 година. Органъ на херметичното общество въ Франция.

18. **„Heinal**“, окултно полско списание. Излиза въ Висла (Полша). Това списание говори, че въ Полша има развито окултно движение.

19. **„Ясновидството и фотографията на мислитъ“**, отъ японския професоръ М. Т. Фукураи, професоръ въ университета въ Кохианъ (Япония). Тая книга е издадена на английски езикъ въ Лондонъ. Въ нея той се изказва въ полза на ясновидството и фотографията на мислитъ.

20. **„Lydia**“, поема отъ Елиезеръ Фурние, редакторъ на „Terre nouvelle“ въ Chenay (Франция).

Въ тая поема на единъ извънредно художественъ, образенъ езикъ се описва една жена изъ народа, нѣкоя си Лидия; описва се мизерията, въ която живѣе, подигравкитъ, на които е изложена, несправдитъ, които се вършатъ спрѣмо нея.

Лидия е символъ; тя символизира страждущето човѣчество въ днешната епоха. Книгата е снабдена съ предговоръ отъ Викторъ Маргеритъ.

21. **„Oomoto**“, год. 7, 1931 година, издание на обществото „Оомото“ въ Япония. Излиза въ Камеока (Япония).

22. **„Упознај себе**“, списание за антропософия и изкуство. Год. 1. брой 10, октомврий 1931 година, Бѣлградъ.

23. „**La Revue Spirite Belge**“, август 1931 година. Излиза въ Лиежъ (Белгия).

24. „**Annales du Spiritisme**“, излиза въ Рошфоръ (Франция). Август 1931 година.

25. „**La Rose Croix**“, мѣсеченъ синтетиченъ органъ на херметичнитѣ науки. Органъ на Алхимичното общество въ Франция; год. 35, 1931 година.

26. „**Das Goetheanum**“, седмичникъ на Антропософското общество. Излиза въ Дорнахъ (Швейцария). 18 октомврий 1931 година, година 10.

27. „**Zur Pädagogik Rudolf Steiners**“, двумѣсечно списание на обществото за педагогията на Рудолфъ Щайнеръ въ Германия, 1931 година, Щутгартъ.

28. „**Mondo Occulto**“, год. XI, септ. 1931 година, езотерично списание, излиза въ Неаполъ. Органъ на международното психично общество.

29. „Свободно възпитание“, редакторъ Д. Кацаровъ.

30. „Учителска мисль“, органъ на Българския учителски съюзъ.

31. „Листопадъ“, год. XII, 1931 година. Редакторъ Дим. Бабеви, мѣсечно литературно списание — София.

32. „Тръзва просвѣта“, год. 8, брой 25-26, август 1931 година. Органъ на Учителския неутраленъ въздържателенъ Съюзъ.

34. „Духовна Обнова“ — София.

34. „**Здравъ животъ**“, год. 1, брой 2, октомврий 1931 година. Органъ на бълг. вегетариянски съюзъ и на соф. дружество „Природолѣчение“.

Една радостна вѣсть.

„Житно зърно“ вече живѣе шесть години и приближава да встѣпи въ седмата, юбилейната. То носи сила и животъ на своитѣ читатели. Ние вѣрваме, че въ бѣдаще, не, още до края на тази година, неговитѣ абонати ще се удвоятъ. Отъ хилядото абонати до сега сж платили помалко отъ половината. Но ние вѣрваме, че не само всички ще си изплатятъ абонамента, веднага, при първа възможность, но и ще запишатъ още поне единъ новъ платилъ абонатъ. Защо? Защото ако англичанитѣ и нѣмцитѣ сж точни и изправни, ние българитѣ сж щото така можемъ да бждемъ точни и изправни въ своитѣ задѣлжения. Не ни липсва идеализъмъ и добра воля. Нужно е само да кажемъ: днесъ, сега, а не утре, не после. Великитѣ нѣща сж плодъ на съзнателна, доброволна жертва отъ любовь. „Житно зърно“ е наша трибуна, нашъ свѣтилникъ, нашъ съятель. То е наше общо дѣло. Новитѣ идеи трѣбва да се съятъ, да растатъ. Ние всички ще работимъ съ радость. И това е радостната вѣсть: предстои ни да удвоимъ платенитѣ абонаменти! Предстои ни да разрѣшимъ съ радость една важна задача!

CE QUE LA VIE APPORTE DE NOUVEAU.

Regardez l'eau qui jaillit de la source ! En la regardant vous sentez qu'elle vous attire et vous êtes prêt à rester devant elle bien longtemps pour la contempler. Qu'est ce que vous aimez en elle ? Que vous dit-elle ? Elle vous dévoile le secret du rajeunissement ! Vous l'aimez parce que votre âme comprend son langage. Cette source vous dit : „Soyez comme moi ; entrez dans la loi de l'éternel renouvellement et il vous poussera des ailes ; vous entrerez dans la vie créatrice, dans la vie de la joie et de la liberté !“

Et en vérité, l'eau qui jaillit de la source est toujours nouvelle ! Cette eau qui descend pour apporter la vie dans la vallée est incessamment remplacée pour une autre eau.

Et ne voyons nous pas le même procédé partout dans la nature ? Chaque année les arbres se revêtent d'un nouveau feuillage.

Et la terre agit de même : Sa course autour du soleil est ininterrompue, et avec tout le système solaire elle se meut vers certaines constellations autour d'un autre centre cosmique. De cette manière elle parcourt sans cesse de nouveaux espaces célestes, sans jamais passer deux fois par le même point. Cependant l'espace est vivant ; des forces, des êtres intelligents le peuplent de toutes parts. Par conséquent la terre ne se trouve pas à deux moments dans des conditions intérieures et extérieures absolument identiques. Et ainsi dans la nature vivante on remarque une diversité permanente. Dieu nous parle chaque jour d'une manière différente. La lumière par exemple nous parle chaque jour d'une autre façon. Elle est vivante. Elle ne nous apporte pas seulement des énergies physiques, mais aussi des forces psychiques, — des idées. Si vous êtes en état de comprendre son langage, elle vous initiera à ses idées et vous introduira dans un monde de grandiose harmonie. Et l'essentiel est que les idées qu' elle vous apporte aujourd' hui, diffèrent de celles qu' elle vous a apportées hier ainsi que de celles qu' elle vous apportera demain.

Des forces infelligentes travaillent également dans les fleurs. En réalité elles se taisent encore pour l'homme qui n'est pas en état d'entendre ce qu'elles lui disent. L'homme nouveau se reconnaîtra à ceci : que les fleurs lui parleront et qu'il les comprendra. Quand donc les fleurs sortiront de leur mutisme et parleront, ce sera le signe que la nouvelle culture a fait son apparition.

L'homme dont l'âme n'est pas encore éveillée entend tout de même, mais seulement intérieurement, le langage des fleurs. Et ce qui est important, c'est qu'elles aussi nous parlent chaque jour d'une autre manière et nous révèlent de nouveaux traits de leur nature.

La Vérité avec laquelle vous êtes né, La Sagesse avec laquelle vous êtes né, l'Amour avec lequel vous êtes né, vous visitent chaque jour et vous parlent. Ce que Dieu nous dit aujourd'hui, ce que la lumière nous dit, est une révélation entièrement nouvelle qui vient du monde de l'Absolu, et que les anges eux — mêmes et les Etres suprêmes n'ont pas su jusqu'à ce moment ; pour eux c'est donc aussi une révélation.

L'Amour est un processus éternel et ininterrompu. Il nous découvre continuellement de nouveaux mystères, un élément nouveau s'y introduit chaque jour. Et si cet amour ne grandit pas sans cesse en vous c'est que vous ne comprenez pas sa langue et il vous délaissera. Et si, dans celui que vous aimez, vous ne découvrez pas chaque jour quelque trait nouveau, une beauté nouvelle de son âme, votre amour vous abandonnera. Vous remarquerez donc chaque jour ce que La Raison Suprême vous révélera de nouveau sur l'Amour.

La naissance spirituelle est également un processus incessant. Vous devez renaître chaque jour, vous devez mourir et renaître chaque jour, vous devez ressusciter chaque jour. Et La Vie Réelle vous sera dévoilée chaque jour dans une plénitude croissante. Il en est de même pour ce qui concerne les connaissances, le savoir.

On pense généralement que le fait de gagner sa liberté est un processus qui a lieu une fois pour toutes. C'est une manière tout à fait mécanique de comprendre la liberté. Vous devez incessamment vous rendre libre, acquérir chaque jour votre liberté et grandir dans cette liberté.

D'autre part la Raison Pure qui est en vous dévoilera chaque matin quelque nouveau côté de Sa nature. Vous la connaissez jusqu'à un certain point mais que de choses inconnues Elle vous apprendra encore ! Et c'est ainsi que la Vie Éternelle entre à chaque moment en vous avec toujours plus d'abondance.

Notre connaissance du prochain est pareillement un processus éternel. Chaque jour vous découvrirez de nouveaux mystères dans les profondeurs des âmes humaines qui sont autour de vous ; vous les connaîtrez par conséquent de plus en plus et vous vous réjouirez à la vue des nouveaux trésors, des purs joyaux qui s'y trouvent enfouis. Aussi la connaissance mutuelle est-elle une des belles tâches de notre vie.

Et ce processus est sans fin, car les racines de l'âme s'ancrent dans l'Absolu. Et c'est le secret du rajeunissement. Si vous laissez chaque jour entrer en vous la haute Pensée Nouvelle, que l'Amour, la Sagesse et la Vérité, avec lesquels vous êtes né, vous communiquent, vous rajeunirez sans nul doute, vous serez jeune, dans le cas contraire vous vieillirez, vous serez vieux.

Il faut donc que vous ayez chaque matin une nouvelle pensée, un sentiment nouveau, une aspiration nouvelle, une nouvelle lumière, un désir nouveau de faire le bien. Si votre esprit n'est pas constamment en éveil, Dieu passera à côté de vous et vous parlerez, mais vous ne l'entendrez pas. La journée sera perdue pour vous et le grand vide intérieur que vous sentirez vous remplira de tristesse. Faites donc ce que La Parole Éternelle vous suggère aujourd'hui, car c'est précisément ce qu'il y a de mieux pour vous. Si vous négligez de le faire, les souffrances ne manqueront pas de fondre sur vous ; elles sont la suite inévitable de notre refus d'accomplir la volonté de celui qui ne veut que notre bien.

Dans sa visite du matin Dieu vous fera très exactement connaître quels obstacles et quelles difficultés surgiront devant vous au cours de la journée, comment vous devez vous comporter en l'occasion et par quels moyens vous les surmonterez.

Ce que Dieu vous apporte vous l'emploierez pour Dieu, pour les autres.

Vous donnerez ce que vous possédez pour recevoir davantage. Pour recevoir tout, vous donnerez tout.

La Fraternité Blanche Universelle déverse sur le monde les grandes Idées nouvelles que la Raison Suprême veut faire parvenir en ce moment à l'Humanité.

(Extrait de diverses conférences du Maître Péter Danoff*)

*) Aux personnes désireuses de connaître de plus près l'enseignement du Maître et les idées de la Fraternité Blanche Universelle, nous recommandons de lire „Le Haut Idéal“, „The great Law“ et les articles parus dans la bibliothèque espérantiste „Nova kulturo“ ; on peut se les procurer chez J. Panayotoff, rue „Opoltchenska“, № 66, Sofia, III (Bulgarie)

Причината за закъснение на тая книжка се дължи на ненавременното внасяне на абонамента. Затова умоляватъ се неплатилитѣ абонати да се отчетатъ по възможностъ по-скоро, за да може списанието да излиза навреме.

Читателитѣ да обърнатъ внимание на **НОВИЯ АДРЕСЪ** на списанието (означенъ на отвждната страница.)

Продължава се записването абонати на

сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

**Годишенъ абонаментъ 80 лв. въ предплата
за странство 1 доларъ**

Адресъ: сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

пощенска кутия № 271 — София

Adresse: Revue „JITNO ZERNO

Boite postale № 271 — Sofia (Bulgarie)